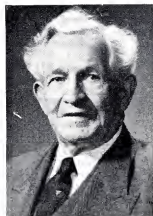

DESTER

Nummer 10 · Oktober 1969 · 69e Jaargang

Een inspirerende boodschap

van president DAVID O. McKay

Wij leven in een tijd waarin wij, mensen, onze gedachten dienen te laten gaan over de leringen van Christus, onze Heer en Zaligmaker, en wij in grotere aantallen dan de wereld tot nu toe heeft beleefd onze instelling en onze handelingen daarmee in overeenstemming dienen te brengen. Tenzij grote menigten mannen en vrouwen hun hart en hun leven op die wijze veranderen, zal de wereld in een toestand van verwarring blijven, en zal onze huidige beschaving met ontbinding worden bedreigd.

Het is een betreurenswaardig maar kenbaar feit dat het maar al te vaak gebeurt dat de harten der mensen zich van God af — in plaats van naar Hem toekeren. Het bevorderen van het eigen ik, niet het verheerlijken van God, is de drijfveer in het leven van de meeste mensen. Gemis aan eerbied is maar al te duidelijk.

De wereld behoeft meer godsvrucht en minder goddeloosheid; meer zelftucht, minder genotzucht; meer kracht om met Christus te zeggen: „Vader . . . niet Mijn wil, maar de Uwe geschiedde.” (Lukas 22:42.) Christus was gekomen om vrede te brengen. Door de verwerping van Zijn levenswijze zijn twist en strijd nu algemeen heersend. De mens, niet de Heer, heeft dodelijke conflicten met de daarop volgende ellende teweeggebracht. Oorlogen vinden hun oorsprong in het boze hart van onrechtvaardige leiders. Pas wanneer de vrijheid triomfeert en een rechtvaardige vrede is gekomen kunnen wij hopen op het einde van oorlogen en op welwillendheid onder de mensen. ○

INHOUD

Voor ons weggelegd. Door president David O. McKay	307
Op naar Carthage om te sterven. Door Legrand L. Baker	309
Het Mormoonse Bataljon in San Diego (Californië). Door Richard J. Marshall	313
Een gedragslijn met betrekking tot mijn zoon. Door Daniel S. Hess	315
Gij zult de Heer liefhebben. Door Henry D. Taylor	316
De macht van het voorbeeld. Door Delbert L. Stapley	318
Höflijke partners. Door Lowell L. Bennion	321
Zondagsschool: Ideeën en individuen. Door Jean T. Kunz	322
Hoe het ware vrouw-zijn moet worden geleerd. Door Albert L. Payne	325
Zusters hulpvereniging: Wat wilt Gij, dat ik doen zal? Door Afton W. Hunt	327
Voor de jeugd van de Kerk: Een onschatbare les. Door Gary E. Baugh	328
Zo weinigen durven! Door Lynda Sue Roper	329
De kleine Ster: Mark en de zeeslang. Door Mabel Jones Gabbott	73
Koning Salomo. Door Dorothy O. Barker	76

OMSLAG

Omslag: Voor de mannen van het Mormoonse Bataljon was de 2000 mijl-lange infanteriemars — dikwijls een van de grootste marsen in de krijgsgeschiedenis genoemd— evenzeer een zending voor hun Kerk als een pioniersonderneming uit militair oogpunt voor hun natie. Een onlangs voltooid beeldhouwwerk van de beeldhouwer Edward Fraughton van Salt Lake City eert het Bataljon. ○

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Nr. 10 · Oktober 1969
69e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

H. Gout, Translation Services
Department, Radesingel 26,
Groningen.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster” van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen verschijnt eenmaal
per maand.

Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar. Gironummer
240615 — t. n. v. Nederlandse
Zending,
Amersfoortsestraatweg 214 —
Huizen N. H. Nadruk van de in dit
nummer voorkomende cliché's is
verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfurt a. d. M.

PRESIDENT DAVID O. MCKAY

Voor ons weggelegd

Mannen en vrouwen worden door een natuurlijk gevoel gedreven tot de waarheid te komen. Het zoeken naar waarheid is een verantwoordelijkheid dat de mensheid is opgelegd. Maar die verantwoordelijkheid berust bij de heiligen der laatste dagen in grotere mate dan bij hun medemensen, omdat de heiligen der laatste dagen de waarheid hebben leren inzien dat het eeuwige Evangelie is hersteld. Jongemannen die volgens de normen van het Evangelie leven zijn hoogstaande mensen; zij beschermen de vrouwelijke staat en verlagen die niet. Zij berokkenen een jong meisje geen leed, omdat zij haar respecteren en haar geluk bezorgen in plaats van leed. In de gemeenschap zijn zij betrouwbaar als zij voor een ambt worden verkozen. Zij zullen geen eigendommen wegnemen die hun niet toebehoren, en zij zullen zich de rechten van anderen niet wederrechtelijk toeëigenen.

Het ligt in onze ziel

Ik geloof dat wij allen de verantwoordelijkheid die ons is opgelegd dienen te vervullen, niet alleen maar omdat anderen ons ertoe aansporen, maar omdat het juist is en het in onze ziel ligt om het te doen.

Wij dienen ertoe genoopt te worden om onze individuele verantwoordelijkheden te vervullen zoals, naar men zegt, dat het geval was met een groepje matrozen vele tientallen jaren geleden. Het gebeurde gedurende de onrustige dagen toen men zich tegen de slavernij was begonnen te keren. Men had een vergadering belegd in de Faneuil Hall te Boston. De bewuste matrozen waren, naar het schijnt, gehuurd om die vergadering te verstoren. Gezamenlijk betraden zij de zaal, deden op de vloer een rondedans, zongen, schreeuwden, en trachtten op alle mogelijke manieren de sprekers te verhinde-

ren om de vergadering toe te spreken. Het was tevergeefs dat men een beroep op hen deed — hun vrijheidsliefde; de herinnering aan hun voormalig tehuis, de eer van Massachusetts, dat alles werd opgeroepen, maar zij bleven de orde verstoren en weigerden rustig te zijn.

Plotseling stond er een man op die kennelijk tot hun eigen groep behoorde. Door zijn verschijning voor een ogenblik tot bedaren gebracht en denkende dat zij in hem een voorvechter hadden gevonden, staakte de bende hun rumoer. De man zei: „Jongens, ik zou niet rustig zijn tenzij ik daar lust toe had.“ Door deze opmerking aangemoedigd barstte de bende in luide toejuichingen uit, die enkele minuten duurde. Toen het applaus ophield omdat de mannen meer verlangden te horen, vervolgde de man: „Nee, ik zou niet rustig zijn als ik daar geen lust toe had, maar als ik jullie was, *zou ik daar wel lust toe hebben, niet terwille van de nagedachtenis van deze Hall, niet terwille van de eer van Massachusetts, niet slechts terwille van de trouw aan haar bestuur, maar omdat jullie mannen zijn; en eervolle mannen komen altijd op voor de vrijheid van recht, van rechtvaardigheid, en van het woord.*“ *Zij waren gekalmeerd; hun mannelijkheid was getroffen!* Wij dienen te besluiten onze individuele verantwoordelijkheden te vervullen, niet omdat anderen ons ertoe hebben aangezet, maar omdat het in onze ziel ligt om het juiste te doen.

Bewandel het smalle pad

Wanneer mijn geweten mij zegt dat het juist is om een bepaalde gedragslijn te volgen, dan doe ik mijzelf onrecht aan als ik het nalaat! O, ik weet wel dat wij door onze zwakheden en invloeden van buitenaf heen en weer geslingerd worden; maar het is onze plicht om bij het volbrengen van iedere taak het rechte en smalle pad te bewandelen!

Iedere keer dat wij de gelegenheid krijgen om in overeenstemming te leven met die waarheid die in ons besloten ligt en het niet doen; *iedere keer dat wij een goede gedachte niet tot uitdrukking brengen; iedere keer dat wij een goede daad ongedaan laten, verzwakken wij onszelf en maken wij het moeilijker om later die gedachte tot uiting te brengen of die daad uit te voeren. Iedere keer dat wij een goede daad doen, iedere keer dat wij een edel gevoel tot uitdrukking brengen maken wij het gemakkelijker om een volgende keer diezelfde daad te doen of datzelfde gevoel tot uitdrukking te brengen.*

God heeft ons gezegend met een kennis van de waarheid; maar de kennis van de waarheid is niet genoeg, tenzij ze tot uitdrukking wordt gebracht,

tenzij ze anderen tot zich trekt. De verantwoordelijkheid om het Evangelie te prediken dient bij ieder lid van de Kerk te berusten! Indien ieder lid zendingling was en deze blijde boodschap aan anderen bracht, wat zouden wij dan een prachtig zendingsstelsel hebben, en wat heerlijke waarheden zouden wij dan aan anderen kunnen brengen!

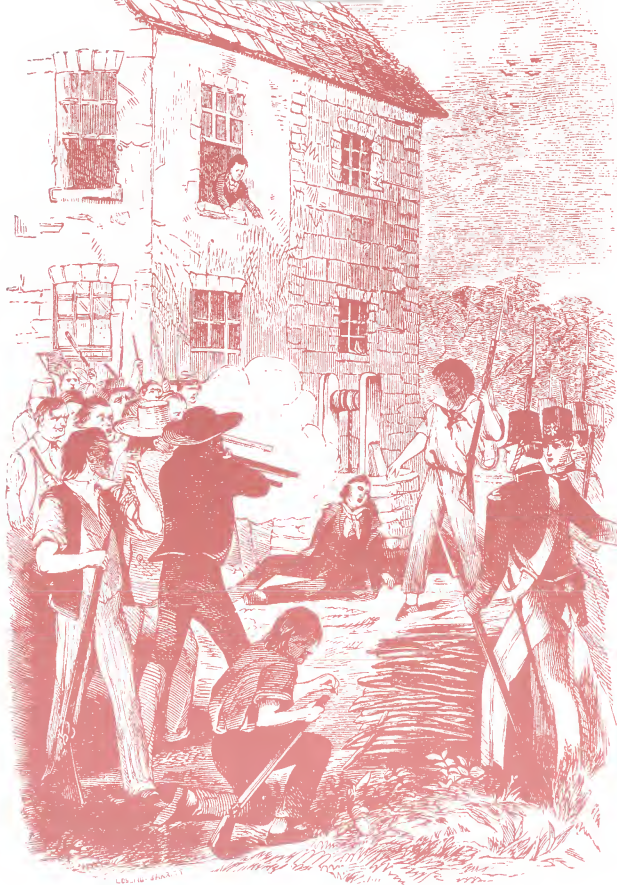
Opperste toewijding

Er zijn twee hoofdfasen die met deze verantwoordelijkheid gepaard gaan. Ten eerste, het zich persoonlijk houden aan de normen van de Kerk. Er is altijd wel gelegenheid om een voorbeeld te geven.

Wij kunnen stellig de waarheid niet vertegenwoordigen tenzij wij de normen van de Kerk hooghouden. Dat is niet meer dan een eenvoudige constatering die geen toelichting behoeft. Indien u een vertegenwoordiger in uw zaak hebt die niet bereid is om uw normen hoog te houden en uw artikelen doeltreffend tracht te vertegenwoordigen, dan zult u hem niet erg lang als uw vertegenwoordiger aanhouden. Ik vraag mij af of de Heer ons zal aanhouden als wij de normen van het Evangelie niet hooghouden. *Dat houdt in een rein leven, hetgeen een grote verantwoordelijkheid is.*

De tweede en grotere verantwoordelijkheid is het stellen van plicht boven alle andere belangen. Onze liefde voor God dient alles te overtreffen; wij dienen onze opperste liefde en toewijding aan Christus en de Waarheid te geven. Dit betekent niet dat wij onze echtgenote, onze vader en onze moeder verwaarlozen. Wij hebben het voorbeeld van Christus; Hij deed dat niet. Wij weten dat Zijn laatste gedachten aan het kruis Zijn moeder hebben gegolden, want Hij zei: „Vrouw, zie, u zoon. Daarna zeide Hij tot den discipel: Zie, u moeder. En van die ure aan nam haar de discipel in zijn huis.“ (Joh. 19:26—27.) Dat is het voorbeeld!

De zonde dient uit die ziel van de mensen uitgeroeid te worden. *Kunt u, mijn broeders en zusters en vrienden, een manier noemen waarop die verdelging kan plaatsvinden behalve door het Evangelie van Jezus Christus? Ik weet dat er geen andere manier is!* En deze verantwoordelijkheid wordt opgelegd aan iedere man, iedere vrouw, iedere jongen en ieder meisje in deze Kerk. Wees niet ontmoedigd indien u niet geropen bent om leiding te geven. Sommige andere taken zijn wel voor u weggelegd. „Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden“ en in alle ijver handelen bij het vervullen van die plicht. Wat het ook is, doe het goed, en u zult geluk en de zegeningen van de Heer verwerven. (Zie de Leer en Verbonden 107:99.)

Op naar Carthage om te sterven

LEGRAND L. BAKER

Anderhalf jaar voor zijn dood hield Joseph Smith een openbare toespraak waarin hij zei:

„Ik weet wat ik zeg; ik begrijp wat mijn zending is en wat ik te doen heb. De Almachtige God is mijn schild; en wat kan de mens mij doen als God mijn vriend is? Ik zal niet opgeofferd worden voordat mijn tijd gekomen is; dan zal ik geredelijk geofferd worden.”

Enkele maanden later zei hij het zelfs nog duidelijker: „... Ik voorspel dat zij nooit de macht zullen hebben mij te doden totdat mijn werk is volbracht, en ik bereid zal zijn te sterven.”

Het is moeilijk te zeggen wanneer Joseph Smith precies te weten kwam dat hij het hoogtepunt van zijn zending zou bereiken door zijn getuigenis met zijn eigen bloed te bezegelen, maar hij heeft het misschien al geweten — en erin toegestemd — voordat hij de vertaling van het Boek van Mormon had voltooid. (L. & V. 5:22.) Zijn verslag van het eerste bezoek van Moroni zegt niet of hij alle gevolgen te horen kreeg van het feit dat zijn naam ten goede *zowel als ten kwade* bekend zou worden, en evenmin wijst zijn dagboek erop dat hij erbij stilstond om het te overdenken toen hij bezig was met de vertaling

van dat gedeelte van het Boek van Mormon waarin hij op profetische wijze bij zijn naam genoemd wordt: "... en zij, die trachten hem om te brengen, zullen worden beschaamd gemaakt." (II Ne. 3:14.)

Hij zou stellig niet getwijfeld kunnen hebben aan het feit dat sommigen zouden „trachten hem om te brengen.“ Het verslag van zijn moeder gewaagt van velen die hem naar het leven stonden, en zijn dagboek staat vol vermeldingen van moordaanslagen die op hem werden gepleegd.

Bij één van die gelegenheden, het was nacht en in 't hartje van de winter, verzekerde Joseph zich van een wagen en vluchtte uit Kirtland (Ohio.) Hij en degenen die bij hem waren werden achtervolgd door een bende die vastbesloten was hem te doden.

„Het weer was uitermate koud, wij zagen ons noodzaak ons soms in onze wagens schuil te houden om te ontkomen aan de greep van onze achtervolgers, die ons achterna bleven zitten meer dan tweehonderd mijl van Kirtland, gewapend met pistolen en geweren, daar zij het op ons leven hadden gemunt. Zij kruisten ons spoor herhaaldelijk, tweemaal bevonden zij zich in het huis waar wij de nacht doorbrachten, eenmaal toefden wij de hele nacht met hen in hetzelfde huis met slechts een scheidswand tussen ons en hen in; wij konden hun vloeken, verwensingen en dreigementen horen die voor ons bestemd waren als zij ons te pakken konden krijgen; en laat in de avond kwamen zij in onze kamer en onderzochten ons, maar kwamen tot de conclusie dat wij niet degenen waren die zij zochten. Soms passeerden wij hen op straat en staarden hen aan en zij ons, maar zij herkenden ons niet.“

Ten langen leste verloor het gepeupel de hoop dat zij de profeet zouden vinden en keerden naar Kirtland terug. Joseph trok naar de staat Missouri.

Nog geen jaar later kwam de profeet tegenover een andere bende te staan, als gevolg van het feit dat hij op een verraderlijke wijze in hun handen was gespeeld. De leden van het „bendeleger“ hielden een onwettige krijgsraad en spraken het vonnis uit dat hij de volgende morgen zou worden doodgeschoten. Toen de vastgestelde tijd was aangebroken werd de terechtstelling opgeschort. De profeet en zijn vrienden kwamen niet voor het vuurpeloton te staan. De bende liet hun het leven, maar behielden zich het genoegen voor om de mormonen van de ene gevangenis naar de andere per kar te sleuren, waar de gevangenen bespot, tentoongesteld en bespuwd konden worden. Joseph en zijn vrienden werden gedwongen om deze verschrikkelijke nachtmerrie van Liberty Jail gedurende de hele winter te ondergaan voordat het hun werd vergund te ontsnappen.

De aanslagen op zijn leven werden voortgezet, sommige zelfs op aanstichten van leden en ex-leden van de Kerk die verbitterd waren geworden. Volgens de berichten was bij één zo'n gelegenheid een jongeman erin betrokken die voor William Law werkte en die tot taak had de revolver van Law in goede conditie te houden. Toen de jongen toevallig hoorde dat Law het plan had opge-

vat om de profeet dood te schieten „kleedde hij zich aan en haastte zich naar het huis van de profeet en vertelde hem alles wat hij had gezien en gehoord, en vroeg de profeet wat hem te doen stond. De profeet zei dat hij moest doen wat zijn werkgever van hem verlangde, en maande hem aan om het geweer goed te laden. Hij zei de jongen dat zij hem geen letsel konden toebrengen voordat zijn tijd gekomen was. De jongen deed wat hem was verzocht. De volgende morgen droeg meneer Law hem op zijn revolver schoon te maken, te oliën en te laden, en dit alles deed de jongen heel nauwgezet overeenkomstig de raad van de profeet. Toen het geschikte ogenblik daar was, richtte Law de revolver op de profeet met de bedoeling hem te doden. Hij haalde de trekker over, maar de revolver ketste, evenals de vijf andere kogels in de cilinder. Hij uitte een verwensing omdat de revolver weigerde en verweet de jongen dat hij het wapen niet behoorlijk had geladen. De jongen antwoordde dat hij dat naar zijn beste weten had gedaan. Law mikte toen op een paal en alle zes keren ontlaaide de revolver zich.“

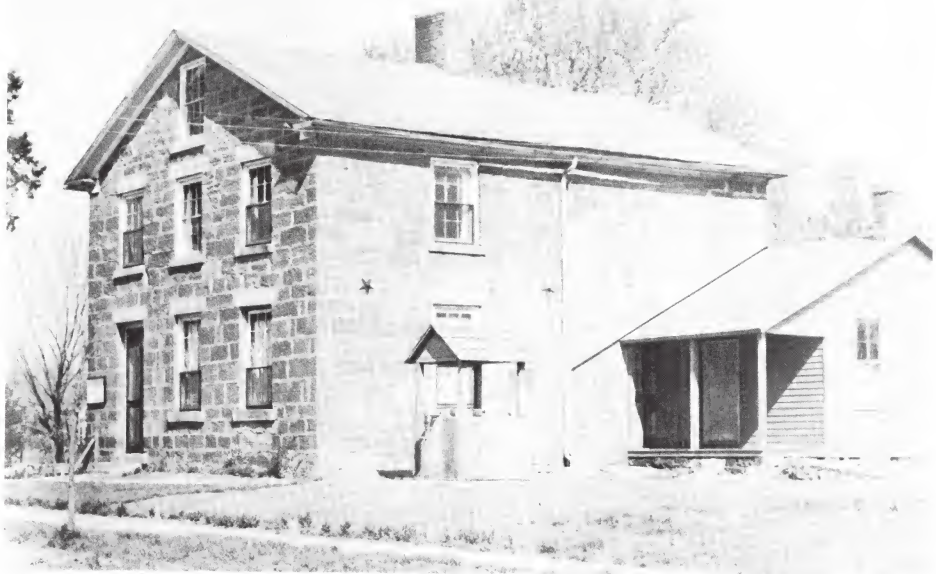
Het was nog niet de tijd voor Joseph Smith om te sterven.

Maar de indruk die hij had van wat er zou gebeuren drukte hem en hij begon duidelijke voorbereidingen daartoe te treffen.

Eén van de belangrijkste kwesties die hij moest regelen betrof het leiderschap: wie zou na de dood van de profeet de verantwoordelijkheid moeten dragen om de Kerk te leiden? Dat was het recht van Hyrum Smith, daar hij assistent-president van de Kerk was. In deze rang (die oorspronkelijk door Oliver Cowdery was bekleed) hield hij samen met zijn broeder Joseph alle sleutelen en alle macht van het presidentschap. In overeenstemming met dat recht „ordende“ de profeet Hyrum Smith om hem als president van de Kerk op te volgen. Daarna verzocht de profeet Hyrum zijn (Hyrum's) gezin te halen en Nauvoo te verlaten tot het gevaar zou zijn geweken. De assistent-president beseftte echter dat het ook tot zijn verantwoordelijkheid behoorde zijn getuigenis tezamen met dat van de profeet te bezegelen. Blijkbaar kon hij kiezen: óf hij kon zijn broeder als president van de Kerk opvolgen, óf hij kon naar Carthage gaan en daardoor zijn getuigenis even bindend maken als dat van de profeet door het met zijn eigen bloed te bezegelen. Hij verkoos naar Carthage te gaan. De Raad der Twaalven werd de natuurlijke opvolger.

„Al maanden voor zijn dood“ was Joseph „zich ten volle bewust“ geweest van het feit dat de Twaalven het leiderschap van de Kerk zouden overnemen. Om hen op deze taak voor te bereiden had hij „van dag tot dag voor de twaalfen gestaan, omkleed met de geest en macht van God, en hen onderricht in de orakelen van God, in het patroon van hemelse dingen, in de sleutelen van het koninkrijk, de macht van het priesterschap en in de kennis betreffende de laatste bedeling in de volheid der tijden.“

Het waren niet alleen de Twaalven die zijn onderricht behoeften, maar ook voor de Kerk als geheel was het nodig dat zij in ruime mate werd onderricht voordat de sleutelen van Joseph konden worden overgedragen aan

de apostelen. Om een voorbeeld te noemen: maanden vóór zijn dood besepte de profeet blijkbaar dat de Kerk naar het westen zou gaan. De profeet wilde dat de leden van de Kerk zouden begrijpen dat deze voorgenomen verhuizing naar het westen een deel was van het plan en geen inconsequente nieuwigheid bedacht door Brigham Young en zijn medewerkers.

De profeet nam daarom iedere gelegenheid te baat om de leden op die verhuizing voor te bereiden. Hij organiseerde een expeditie die naar het westen zou gaan om het terrein te verkennen en een plek te vinden waar de heiligen zich zouden kunnen vestigen. Maar in plaats van de leden van de expeditie uit te zenden, liet hij ze in Nauvoo blijven, regelmatig bijeenkomen, en een grondige studie maken van de dingen die men reeds wist over het Rocky Mountain district. Hij tekende ook een kaart van de route die de heiligen mogelijk zouden willen volgen op hun tocht naar het westen. Kopieën van deze kaart zouden later door Brigham Young zowel als de leden van het Mormoonse Bataljon zijn gebruikt.

De profeet stelde ook een politiek systeem in waarmee de leden van de Kerk in het westen bestuurd zouden kunnen worden. In die tijd maakte Mexico aanspraken op het Great Basin district, dat dus niet binnen het politieke rechtsgebied van de Verenigde Staten lag. De organisatie die hij in het leven riep, waarvan de Raad der Twaalven deel uitmaakte, werd de Raad der Vijftig ge-

noemd en deed dienst als het bestuurslichaam dat de leiding had van de trek naar het westen van de leden der Kerk en hun vestiging aldaar.

Nadat Joseph Smith de Kerk zodanig had georganiseerd dat zij behoorlijk kon functioneren zonder hemzelf of Hyrum Smith aan het roer, riep hij de leiders bijeen om hun zijn laatste instructies te geven. Wilford Woodruff en Benjamin F. Johnson hebben die vergadering aldus beschreven: „De laatste toespraak die Joseph Smith voor het quorum van de apostelen zou houden vond plaats in een gebouw in Nauvoo, en het was een toespraak zoals ik nooit eerder en evenmin sindsdien uit de mond van een sterveling heb gehoord. Hij was bekleed met de Geest en macht van God. Zijn gelaat was zo klaar als barnsteen. Het was alsof het vertrek vol was met verterend vuur. Drie uur lang stond hij daar. Hij zei: ‚U, apostelen van het Lam Gods, bent gekozen om de oogmerken van de Heer op aarde ten uitvoer te brengen. Welnu, als de profeet, ziener en openbaarder, heb ik, aan het hoofd gestaan van deze bedeling, in ontvangst genomen iedere sleutel, iedere verordening, ieder beginsel en ieder priesterschap dat behoort tot de laatste bedeling en volheid der tijden. En ik heb al deze dingen op uw hoofd beze-
geld.“

„En in de naam van de Heer werp ik nu van mijn schouders de verantwoordelijkheid om het Koninkrijk Gods aan de gehele wereld uit te dragen, en hier en nu

leg ik die verantwoordelijkheid, met alle sleutelen, machten en voorrechten die daartoe behoren, op de schouders van u, de twaalf apostelen. . .”

Voorzover het het herstel van het Evangelie en de vestiging van de Kerk betrof, had de profeet nu blijkbaar alles volbracht wat van hem was verlangd, behalve het bezegelen van zijn getuigenis — en daartoe was hij gered.

Het is moeilijk erachter te komen hoe Joseph Smith zich toen voelde. Hij wist en zei het later ook, „dat hij moest sterven”. Hij wilde graag bij zijn vrienden blijven, maar toch verlangde hij ook naar rust. Benjamin F. Johnson berichtte, dat kort vóór zijn sterven de profeet bij broeder Johnson aan huis kwam en „met een diepe zucht als bewijs hoe vermoed ik was zich zwaar in zijn stoel liet neervallen en zei: ‚O! Soms word ik toch zo moe en afgemat dat ik vurig naar mijn rust verlang.’ En toen begon hij, in ‘t kort, ons te vertellen over enkele veelbevoegen gebeurtenissen in zijn leven, hoe hij arbeide, leed, en zich opofferde, en toen zei hij: ‚Ik word moe en zo graag in mijn rust ingaan.’ Zijn woorden en zijn toon grepen mij aan en schokten mij, en deden mijn hoop vervliegen dat hij nog lang bij ons zou blijven, en ik zei, — en mijn hart schreide — ‚O! Joseph, wat zouden wij, als volk, zonder jou kunnen doen, en wat zou er van het grote mormoonse werk terecht komen als je ons zou verlaten?’ Hij zag mijn ontroering en werd erdoor aangedaan, en antwoordde: ‚Benjamin, ik zou niet verweg van je zijn, en zelfs al was ik al aan de andere kant van de sluis, dan zou ik nog met je samenwerken en met een macht die zeer in omvang zou zijn toegenomen, om dit koninkrijk voort te doen rollen.”

Ondertussen was er een samenzwering om de profeet het leven te benemen tot ripeid gekomen. Ongeveer tweehonderd van zijn vijanden waren tot een geheime bende georganiseerd die een eed hadden gezworen dat zij hun leven, vrijheid, invloed en al wat zij bezaten zouden wijden „aan de verdelging van Joseph Smith en de zijnen.”

De profeet werd door zijn vrienden van dit komplot op de hoogte gebracht, maar hij wist blijkbaar wat zijn vijanden zouden doen nog voordat zij tot daden overgingen. Om hun oogmerken te versterken richtten zij een krant op, de *Nauvoo Expositor*. In het eerste nummer, waarmee zij de profeet aan de kaak zochten te stellen, combineerden de samenzweerders verdraaide gedeelten van enkele van de openbaringen met verzonnen verhalen die ongelooflijk smerig en obscen waren. De gemeenteraad, onder burgemeester Joseph Smith, verklaarde dat de krant de openbare orde verstoorde en liet haar drukpers vernietigen. De samenzweerders brachten toen als beschuldiging in dat hun constitutioneel recht van persvrijheid was geschonden. Zij alarmeerden het volk van de staat en ook de gouverneur, waarbij zij Joseph Smiths misdaden onder ‘t oog brachten, en toen begon te zamelen, onder het mom van de staatsmilitie, zich een verzemel, gereed om de stad Nauvoo aan te vallen.

Op 22 juni 1844 maakte Joseph zijn laatste aantekeningen in zijn dagboek:

„Ik zei Stephen Markham dat als ik en Hyrum ooit weer gegrepen werden, wij wreed vermoord zouden worden, of ik was geen profeet van God. Ik wil dat Hyrum leeft om mijn bloed te wreken, maar hij is vastbesloten mij niet te verlaten.”

De profeet wist kennelijk dat hij „weer gegrepen” zou worden, maar blijkbaar wist hij ook, dat hij de situatie enigszins in de hand had, en dat hij, niet het gepeupel, het moment zou bepalen waarop hij in hun handen zou vallen.

Hij had reeds vele noodzakelijke maatregelen getroffen die voor zijn dood in de eerste plaats vereist waren. Twee dagen voordat hij die laatste aantekening in zijn dagboek maakte had hij de twaalf apostelen geschreven, die hij tevoren naar het oosten had gezonden op een politieke zending, en hun opgedragen onmiddellijk naar Nauvoo terug te keren.

De profeet wilde vóór alles de bende buiten Nauvoo houden. Toen er bericht werd dat een leger van de bende de stad naderde, maakte de profeet bekend dat hij en zijn broeder Hyrum de Mississippi zouden oversteken en koers zouden zetten naar het westen. Hij verzekerde zijn vrienden dat wanneer het gepeupel ontdekte dat hij er niet meer was, zij zouden vertrekken zonder de stad kwaad te doen. Joseph en Hyrum staken dus de rivier over en toen de bende de volgende morgen in de stad aankwam en ontdekte dat de profeet er niet meer was, vertrokken zij zoals de profeet had beloofd, en wel „onmiddellijk”.

De twee broeders waren toen beiden vrij. Zij waren buiten het bereik van hun vijanden en hadden naar het westen kunnen gaan als zij zulks hadden gewild. Maar inplaats daarvan verkozen zij „de zaak door te zetten” (dat waren Hyrums woorden, maar ook Joseph had die uitdrukking eens gebezigd toen hij het had over zijn toekomstige martelaarschap). Het was op de weg naar Carthage dat de profeet zei:

„Ik ga als een lam ter slachting; doch ik ben zo kalm als een zomermorgen; mijn geweten is vrij van schuld jegens God en alle mensen. IK ZAL ONSCHULDIG STERVEN, EN ER ZAL NOG VAN MIJ WORDEN GEZEGD: HIJ WERD IN KOELEN BLOEDE VERMOORD.” (L. & V. 135:4.)

Enkele dagen later schreef hij, in de gevangenis te Carthage, aan zijn vrouw: . . . Ik heb grote berusting in mijn lot, daar ik weet dat ik gerechtvaardigd ben, en het beste heb gedaan wat ik kon. Groet de kinderen en al mijn vrienden van mij. . .”

Toen het laatste ogenblik kwam — terwijl het gepeupel tegen de poorten van de gevangenis beukte en Hyrum op de vloer dood terneer lag — „wendde hij zich rustig af van de deur, liet zijn pistool op de vloer vallen, en sprong uit het venster, en terwijl hij dat deed doorboorden twee kogels hem van de deuropening en één kogel van buiten drong in zijn borst aan de rechterzij binnen, en hij viel naar buiten in de handen van zijn moordenaars, en riep uit: „O, Heer, mijn God!”

„De testamentmakers zijn nu dood en hun testament is van kracht.” (L. & V. 135:5.)

Het Mormoonse Bataljon in San Diego (Californië)

RICHARD J. MARSHALL

Deze zomer is de stad San Diego (Californië) 200 jaar oud. Als deelnemers aan de viering van deze historische mijlpaal hebben afdelingen van de Sons of Utah Pioneers de schepping mogelijk gemaakt van alweer een belangrijk stuk van mormoonse kunst: een gebeeldhouwde figuur van kolossale afmetingen die het Mormoonse Bataljon vertegenwoordigt, voorstellende een drie en een halve meter lange soldaat op mars, met zijn ransel op de rug, het geweer over de schouder, en een Boek van Mormon in zijn linkerhand vastgeklemd.

Dit monument werd in Salt Lake City door de mormoonse kunstenaar Ed Fraughton vervaardigd en wordt nu in Florence, Italië, in brons gegoten. Het zal aan het gemeentebestuur van San Diego worden aangeboden en in een park worden opgesteld als een blijvend aandenken aan de belangrijke bijdrage die het Bataljon aan de zending van San Diego heeft geleverd toen het daar in 1847—1848 was gestationeerd.

De mormoonse officieren waren gedurende die oorlog met Mexico naar Californië gezonden met de bedoeling dat zij mee zouden helpen om dat gebied te beveiligen, maar zij stelden zich niet tevreden met het vervullen van garnizoensplichten alleen; zij zetten hun troepen aan het werk „om huizen te bouwen, putten te graven, omheiningen te maken, enz“. Ook bouwde het Bataljon de eerste steenoven in Californië en gebruikte de bakstenen om een groot gerechtsgebouw en een school op te trekken. Toen deze twee opmerkelijke gebouwen voltooid waren „richten de burgers een feest aan waaraan een grote parade werd vastgeknoot.“

Een geschiedschrijver van die tijd tekent het volgende aan: „Naast deze bezigheden deden de Mormonen veel timmerwerk voor de bevolking van San Diego, en door hun optreden kregen zij vele vrienden, en toen zij van daar wegtrokken werd dit algemeen betreurd.“

Eén van de leden van het Bataljon, Henry G. Boyle, schreef over deze werkzaamheden als volgt: „Ik geloof dat ik heel San Diego gewit heb. Wij deden hun smidswerk, zetten een bakkerij op, maakten wagens en repareerden ze, kortom, wij deden alles wat wij konden dat

Een reproductie uit gips van het beeld gereed voor verzending naar Florence (Italië).

nuttig was voor onszelf zowel als voor de burgerij. Deze raakte zo aan ons gehecht, dat zij voor het verstrijken van onze diensttijd een petitie aan de gouverneur opstelden met het verzoek ons in dienst te houden. De petitie werd door iedere burger van San Diego getekend."

Een groot gedeelte van het Bataljon verliet San Diego na drie maanden hard werken en trok naar San Bernardino, waar zij de taak toegewezen kregen om de Cajonpas van het Sierra Nevadagebergte te bewaken en vijandige Indianen de doorgang te beletten. Maar anderen bleven tot maart 1848, toen kapitein Boyle en Orrin Rockwell (die de vorige winter uit Salt Lake City waren binnengetrokken) hen naar Utah terugvoerden en daarmee de eerste karreweg bereiden van Zuid Californië naar Utah.

De meeste van de soldaten, zij die in 1847 begonnen waren naar Utah te trekken, liepen langs de Californische kust naar Sacramento, Californië, waar zij bij kapitein John A. Sutter*) tijdelijk emplooi vonden. Deze voormalige leden van het Bataljon, die zeven dollar per maand hadden verdiend toen zij nog in dienst van de Amerikaanse regering waren, stemden erin toe om molentochten voor Sutter te graven.

Daniel Tyler, de officiële geschiedschrijver van het Bataljon gedurende de lange trek, geeft zijn wapenbroeders de eer, dat zij daar goud hebben ontdekt. Hij schrijft: „Men kan wel zeer terecht zeggen, dat één van de grootste hulpbronnen van de rijkdom van onze natie door de arbeid van de Mormonen is blootgelegd en tot ontwikkeling gebracht." Hij tekent aan, dat „op 24 januari 1848 of daaromtrent het water in de tocht boven de zaagmolen geleid werd . . . en daar het verval zeer groot was sloeg het een kuil bij het fundament van het bouwwerk. Marshall, de opzichter ging naar beneden om zich te vergewissen van de mogelijke gevolgen. Toen hij aldus bezig was met zijn onderzoek viel zijn oog op een geel glinsterend metaal, dat hij oprapte. Uit de analyse die daarop werd uitgevoerd bleek het goud te zijn."

Maar Brigham Young had de leden van het Bataljon gevraagd zich bij hem en hun gezinnen te voegen in de Great Salt Lake Valley. En dat deden zij. „Op een heel enkele na lieten allen de goudvelden achter zich om het land te bewerken met de heiligen en broeder Brigham."

Deze rustige moed en toewijding vindt men op het San Diego monument afgebeeld. Behalve het Boek van Mormon dat deze schitterende soldaat in de hand houdt, draagt hij ook de Bijbel in zijn ransel met zich mee overeenkomstig de instructies van Brigham Young die was opgetreden „als wervingssergeant, met Willard Richards als schrijver" om de 500 vrijwilligers bijeen te brengen die door de Kerk en de regering waren aangezocht.

Dit was een ongewone legermacht, en Brigham Young had de kapiteins instructies gegeven „om een vader voor hun compagnie te zijn en hun plichten te vervullen met de macht en invloed van het priesterschap". Hij had hun beloofd „de macht hun leven en dat van hun kameraden te behouden en moeilijkheden te overwin-

De hand omvat het Boek van Mormon.

Een gips reproductie van die bepakkings.

Het toevoegen van gips om het rubber model stevigheid te geven.

* een Amerikaanse ontdekkingsreiziger

nen." Hij had hun aangeraden „netheid en reinheid te betrachten, kuisheid te leren zowel als goede en beschaafde manieren, en het vloeken niet toe te staan." Tenslotte had hij hun ook beloofd, dat ongeacht de plaats waar zij naartoe werden gebracht, „de volgende tempel gebouwd zal worden in de Rocky Mountains, want het Great Basin is de plaats om tempels te bouwen, en hij zal het bolwerk van de heiligen zijn tegen benden."

Gedurende hun eentonige tocht en hun werkzaamheden in San Diego waren zij standvastig in hun geloof dat zij in het Great Basin hun familieleden en vrienden zouden terugzien. Ondanks de lokstem van het goud in Sacramento, hielpen de raad en de belofte van president Young hen te volharderen in hun doel „zich weer bij de heiligen te voegen."

Het was in San Diego dat hun leider, luitenant-kolonel P. St. George Cooke, geen lid van de Kerk maar door het Bataljon geliefd, zijn gelukwensen aan deze buitengewone legermacht schreef voor de archieven van de Amerikaanse geschiedenis. Wijzend op het feit dat zij juist een mars van meer dan 2000 mijl hadden volbracht, zei hij: „Men zal in de geschiedenis tevergeefs zoeken naar een gelijkwaardige infanteriemars, die voor negentiende deel door een wildernis ging waar men niets anders aantreft dan wilden en wilde beesten, of door woestijnen waar door het gebrek aan water geen levend wezen zich ophoudt. Daar, arbeidende aan een haast hopeloze taak, hebben wij diepe putten gegraven waar de toekomstige reiziger zijn voordeel mee kan doen. Zonder gebruik te maken van een gids die ze ooit heeft doorkruist hebben wij ons gewaagd in onbetreden prairies waar wij na verscheidene dagmarsen dikwijls geen water konden vinden. Met een breekijzer en houweel in de hand hebben wij ons een weg gebaan over bergen die alles schenen te trotseren behalve de wilde geit, en wij hakten een doorgang door een kloof van vast gesteente nog nauwer dan onze wagens . . . aldus voortmarcherend, halfnaakt, slechtgevoed en levend van wilde dieren, hebben wij een weg aangelegd die van grote waarde is voor ons land. . ."

Het Mormoonse Bataljon heeft in verscheidene van de zuidwestelijke gebieden belangrijke bijdragen geleverd, maar het is de stad San Diego die nu deze onverdroten soldaten eert, deze doortrekkers in hun gemeenschap die hard gewoegd hadden om die gemeenschap in een betere toestand te brengen dan toen zij die aantroffen, en zich daarna verder haastten naar de woestijn van Utah daar boven op de hoge bergen.

In deze tijd van gewapende vrede en militaire druk, stapte dit nieuwe bronzen monument voort, een zijwijdende getuige van de persoonlijke opoffering van andere soldaten in andere tijden — vastberaden marcherend naar het patriotische doel van dienst aan God en vaderland.

EEN GEDRAGSLIJN MET BETREKKING TOT MIJN ZOON

DOOR DANIEL S. HESS

Ik zal geen lichamelijke straffen toedienen wanneer ik mijn zoon Stephen terechtwijd.

De hoogste idealen in het leven bereikt men door liefde, niet door dwang en geweld.

Ik zal hem aanmoedigen en behandelen met hetzelfde respect dat ik een volwassene zou betonen.

Ik zal hem niet met een negatieve houding mijnerzijds kleineren of ontmoedigen.

Ik zal een positieve instelling van liefde en waardering in hem opwekken.

Ik zal voor ogen houden dat veel van zijn energie op dit ogenblik wordt verbruikt bij de groeiprocessen in zijn lichaam.

Ik zal mijn geheugen oprispen met mijn eigen tekortkomingen en mij de dankbaarheid herinneren die ik heb gevoeld jegens hen die geduld en begrip aan de dag hebben gelegd toen ik zelf nog jong was.

Omdat ik zijn vader ben zal ik mij in zijn bijzijn altijd waardig en respectabel gedragen. Ik dien mij bewust te zijn van zijn prille jeugd en gebrek aan begrip.

Ik zal erom denken dat het voorbeeld de beste leermeester is. Zijn mijn denkbeelden en handelingen van dien aard dat ik zou wensen dat hij ze nastreefde?

Mijn welslagen is in grote mate afhankelijk van de wijze waarop ik mij tegenover hem gedraag wegens de blijvende verantwoordelijkheid van vertrouwen dat mij als zijn vader op de schouders is gelegd. De zogeheten aardse roem vergaat met de dood, maar succes als ouder beïnvloedt direct zowel als indirect een menigte geesten in dit leven en in de eeuwigheid.

Ik zal altijd trachten niet te vergeten dat hij de kostbaarste van alle aardse bezittingen is, een eeuwige geest gehuld in een aards tabernakel en aan mijn zorg toevertrouwd.

Gij zult de Heer liefhebben

Toe spraak gehouden tijdens de algemene halfjaarlijkse conferentie in april 1969.

Vanaf het begin heeft de Kerk voortdurend het belang van het huisgezin benadrukt. Het huisgezin kan een hemel hier op aarde zijn. Wanneer de liefde aanwezig is in een huisgezin kan en zal het een gelukkig huisgezin zijn.

Toen de Heiland hier was om Zijn aardse zending te vervullen, legde Hij sterk de nadruk op het beginsel van de liefde. Eens kwam een Wetgeleerde naar hem toe en vroeg: „Meester! welk is het grote gebod in de wet?

„En Jezus zeide tot hem: Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand.

„Dit is het eerste en het grote gebod.

„En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen.”

Toen, om aan Zijn woorden kracht bij te zetten, voegde Hij eraan toe: „Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.” (Mt. 22:36—40.)

Bij een andere gelegenheid leerde de Heer dat behalve dat wij God onze Vader in de hemel en onze naaste moeten liefhebben, wij ook zelfs onze vijanden moeten liefhebben. Als wij onze menselijke zwakheden en vooroordelen in aanmerking nemen, wordt dat een ware uitdaging. Hier is de raad van de Heer: „Hebt uw vijanden lief; zegent ze, die u vervloeken; doet wel dengenen, die u haten; en bidt voor degenen, die u geweld doen, en die u vervolgen.” (Mt. 5:44.)

Een Amerikaanse staatsman maakte eens deze opmerking: „Vernietig uw vijanden door ze tot uw vrienden te maken.”

En een ander heeft gezegd: „U dient goed te zijn voor uw vijanden, omdat u degene bent die hen zo heeft gemaakt.” De Heer heeft aan echtgenoten een hartige raad gegeven betreffende hun vrouwen. Hier is Zijn gebod: „Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en gij zult haar aankleven en geen ander.” (L. & V. 42:22.)

Beschouw nu een andere fase van deze grote deugd — liefde — en haar verhouding tot naastenliefde.

Naastenliefde en liefde schijnen in sommige opzichten zinverwante begrippen te zijn. In oude tijden werd dit punt door de profeet Moroni duidelijk gemaakt toen hij zijn vader Mormon aanhaalde: „... indien gij geen naastenliefde hebt, zijt gij niets ... Maar naastenliefde is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig; en wie ook ten laasten dage in het bezit ervan wordt bevonden, met hem zal het wel zijn.” (Moro. 7:46—47.)

Naastenliefde kan en dient te betekenen niet alleen

de zuivere liefde van Christus, maar ook de zuivere liefde voor Hem en Zijn liefde voor ons.

De Heiland heeft aangebond dat Zijn woorden aangaande de liefde geen ijdele woorden zijn, want Hij heeft Zijn liefde voor ons getoond door Zijn bereidheid om Zijn leven te laten, en Hij heeft aldus bewerkstelligd dat wij door Zijn zoenoffer zaligheid kunnen ontvangen en verhoging en eeuwig leven verkrijgen door onze gehoorzaamheid aan Zijn geboden. Zijn verzoening heeft een zinvolle betekenis gegeven aan Zijn lering dat „niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijn vrienden”. (Joh. 15:13.) Niemand zou bereid zijn om zijn leven voor een ander te geven als hij hem niet oprecht liefhad.

De onbaatzuchtige daad van de Heer heeft groot gewicht bijgezet aan Zijn volgende woorden: „Een nieuw gebod geef ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat ook gij elkander liefhebt.” (Joh. 13:34.)

Een eenzame, jonge student uit Perzië was in München (Duitsland) en tobde over de zin van het leven. Hij was diep verontrust door het materialisme en egoïsme die de wereld, en vooral het naoorlogse Europa, schenen te doordringen. Eens werd er bij hem aangeklopt en toen hij de deur opende, zag hij twee nederige mormoonse zendelingen voor zich staan. Hij was niet in het minst geïnteresseerd in godsdienst. Ja, het was zelfs zo, dat zijn ziel zo vervuld was van cynisme en twijfel dat hij bijna overtuigd was dat er geen God bestond, noch dat het leven enige betekenis had. Het enige dat hem in deze twee jongelui aantrok was hun Engels accent. Hij was vier talen machtig, maar Engels was daar niet bij.

Hij nodigde hen uit om binnen te komen, maar toen zij hun discussie begonnen, waarschuwde hij: „Ik wil niets over jullie God horen, en ik wil ook niet horen hoe jullie godsdienst is begonnen. Ik wil alleen één ding weten: wat doen jullie eigenlijk voor elkaar?” Hij wachtte even, en twijfel verscheen op zijn donkere gelaatstrekken toen de ouderlingen een blik met elkaar wisselden.

Tenslotte zei de woordvoerder van de twee op zachte toon: „Wij hebben elkaar lief.”

Niets dat hij gezegd kon hebben zou op deze jonge Pers een diepere indruk hebben gemaakt dan deze eenvoudige uitspraak, want de Heilige Geest getuigde onmiddellijk aan zijn ziel dat deze zendelingen ware dienaars van de Heer waren. Kort daarop werd hij gedoopt, en nu is hij in ons land om zijn doctorsgraad te behalen aan een plaatselijke universiteit, en dat alles omdat een jonge

mormoonse zending een eenvoudige waarheid had geconstateerd: „Wij hebben elkaar lief.“

Practisch alle godsdiensten zeggen dat wij elkaar moeten liefhebben, maar de herstelde Kerk zegt ons hoe wij elkaar moeten liefhebben. De huisonderwijsbezoeken, het geïnspireerde welzijnszorgsprogramma, de belangloze dienst die in de tempels wordt verricht, en het zendingssysteem dat de gehele wereld bestrijkt, dat alles toont op een zeer praktische wijze de lering van de Heiland: „Gij zult uw naaste liefhebben gelijk uzelf.“ (Mt. 22:39.) In deze Paastijd gedenken wij het offer van de Verlosser en erkennen wij met diepgevoelde dankbaarheid en waardering onze schuld aan Hem.

Door aan de verzoening van de Heiland Zijn goedkeuring te hechten heeft onze Vader in de hemel Zijn liefde voor ons, Zijn kinderen, bewezen. Een profeet heeft dit duidelijk gemaakt met deze verklaring: „Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verdere, maar het eeuwige leven hebbe.“ (Joh. 3:16.) Hoe tonen wij onze liefde voor onze hemelse Vader, en onze liefde en waardering voor de Heiland? De Heer heeft ons de sleutel daartoe gegeven. Luister naar Zijn vermaning: „Indien gij Mij liefhebt, zult gij Mij dienen en al Mijn geboden onderhouden.“ (L. & V. 42:29. Cursivering van de schrijver.)

Liefde is een eeuwig beginsel, een eeuwigdurende deugd. Zij werkte al vóór dit aardse leven en zal dit blijven doen alle eeuwigheden door. President McKay heeft dit duidelijk gemaakt met deze prachtige uitspraak: „Liefde is de goddelijke eigenschap van de menselijke ziel, en indien u de onsterfelijkheid van de ziel aanneemt, dat wil zeggen als u gelooft dat de persoonlijkheid voortduurt na de dood, dan moet u wel geloven dat de liefde ook voortleeft.“

Liefde is echter een deugd die verloren kan gaan. Zij kan verwelken en afsterven als gevolg van verwaarlozing, slordigheid en onverschilligheid. Daarom heeft president McKay op prachtige wijze aldus gewaarschuwd: „Liefde moet gekoesterd worden . . . liefde moet gevoed worden; liefde kan wegwijnen precies zoals het lichaam kan wegwijnen als het zijn dagelijkse voeding niet krijgt.“

Veel van de voornaamste ziekten en kwalen die de mensheid bezoeken in deze labiele wereld van vandaag en verdriet en smart veroorzaken, zouden verdwijnen indien het beginsel van de liefde aan de dag werd gelegd en ook in praktijk werd gebracht.

Indien wij de Heer, onze God, wilden liefhebben, en die liefde wilden tonen, dan zouden wij vredelievende burgers zijn en dan zouden wij geen gerechtsdienaren noch gevangenissondigen nodig hebben.

Indien wij slechts elkander en onze naasten gelijk onszelf wilden liefhebben, dan zou het niet nodig zijn dat conventies en bijeenkomsten gehouden werden achter schuttingen van prikkeldraad en beschermd door bewakers met geweren en bajonetten.

Indien mannen en vrouwen oprecht liefhadden, vrouwen hun echtgenoten liefhadden, ouders hun kinderen liefhadden en begrip voor hen toonden, en kinderen hun ouders liefhadden en respecteerden, dan zou er geen ontrouw zijn, geen ruzie of kibbelarijen onder de mensen; echtscheiding, jeugdcriminaliteit, uiteengeslagen gezinnen en frustraties van de jeugd zouden verdreven worden; en andere sociale, morele en economische misstanden zouden ophouden te bestaan.

General Eisenhower was iemand die niet alleen over zijn liefde sprak, maar die ook toonde ten behoeve van anderen. Zijn laatste woorden waren onder meer: „Ik heb altijd mijn vrouw liefgehad, ik heb altijd mijn kinderen liefgehad, ik heb altijd mijn kleinkinderen liefgehad, en ik heb altijd mijn vaderland liefgehad.“

Enige jaren geleden zei president McKay tot de broeders die hier in dit gebouw bijeengekomen waren, dat indien de ongeveer 9000 priesterschapsdragers die aanwezig waren van hier uit zouden willen gaan en de leringen van de Meester zouden naleven, dan zouden zij de macht hebben de wereld te veranderen. Dit geloof ik. En ik geloof ook dat indien degenen onder ons die hier aanwezig zijn en degenen van u onder de menigte televisiekijkers en radioluisteraars het beginsel van de liefde volledig zouden willen naleven — en er bestaat geen groter beginsel dan dit — dan zouden wij de macht hebben ons leven te veranderen, ons gezin, onze buurt, vervolgens onze natie en tenslotte de wereld, want zoals dat opwekkend lied van deze tijd het zegt: „Laat er vrede op aarde zijn, en laat het met mij beginnen.“ Wij hebben stellig de macht ons leven en onze omstandigheden te veranderen door eerst onze eigen waarde te beseffen en onszelf lief te hebben en te waarderen en daarna door hen waarmee wij leven en werken lief te hebben.

Mogen wij het verlangen en de moed bezitten om aldus te handelen. Dat vraag ik nederig in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

De macht van het voorbeeld

Toe spraak gehouden tijdens de algemene conferentie in april 1969

Geliefde broeders, zusters, en vrienden: In mijn hart ben ik er volkomen van overtuigd dat er meer aandacht geschonken dient te worden aan het in overeenstemming brengen van de beginselen, normen en idealen van het Evangelie met Christelijke voorbeelden in ons persoonlijk leven, willen waarheid en gerechtigheid gezevieren in onze huidige wereld, die in zedelijk en geestelijk opzicht in verval is geraakt. Wij kunnen ons niet veroorloven de gelijke ligplaatsen te verlaten en een slechte koers in te slaan die slechts tot een verdorven leven kan leiden.

De wereld heeft meer mannen en vrouwen nodig met een zedelijk en geestelijk goed karakter, die vastberaden, standvastig en onwrikbaar de geboden van God onderhouden en levende voorbeelden zijn van waarheid en gerechtigheid.

De macht van het voorbeeld doet zijn kracht kennen wanneer mannen en vrouwen het Evangelie naleven. Bij zulke mensen straalt het licht van het heerlijke Evangelie van Jezus Christus uit het gelaat als een bakenvuur om anderen naar het pad der deugd te trekken.

Toen ik onlangs van een ringconferentie per vliegtuig naar huis terugkeerde, ging een jonge stewardess die vrij van dienst was naast mij zitten. Nadat zij zich aan mij had voorgesteld, vertelde zij mij dat één van haar kamergenoten een meisje van Salt Lake City is. Ik vroeg haar of haar kamergenote tot de mormoonse Kerk behoorde. Zij antwoordde: „Ja.” Ik vroeg of zij haar godsdienst naleefde. Weer was het antwoord een positief ja. Zij uitte haar bewondering en respect voor het geloof, het gedrag, en het goede voorbeeld van haar mormoonse vriendin, die ze pas had leren kennen.

Toen men een wijs man eens vroeg drie van de voornaamste dingen op te noemen die het leven van de grote leraars aller tijden illustreerden en die tot leidraad voor nieuwe leraars konden dienen, zei hij: „Ten eerste, onderwijs door zelf het voorbeeld te geven. Ten tweede, onderwijs door zelf het voorbeeld te geven. Ten derde, onderwijs door zelf het voorbeeld te geven.”

Onze Verlosser Jezus Christus is het grootste voorbeeld dat de wereld ooit heeft gekend en Zijn leringen zullen door de eeuwen heen stand blijven houden, omdat de voorschriften die Hij gaf door het voorbeeld van Zijn eigen leven onderstreept werden.

Om uit religieus oogpunt een voorbeeld te kunnen zijn moet men, als enkeling of als groep, tot model dienen en een zedelijk gedragspatroon in het leven volgen

dat veilig door anderen kan worden nagevolgd tot hun voorbeeld en zegening.

„Geen tijdperk in de geschiedenis is ooit groot geweest of zal het ooit kunnen zijn, indien het niet op de een of andere manier door hoge, idealistische motieven wordt gestuwd. Idealisme is in onze tijd terzijde geschoven en daarvoor moeten wij nu boeten.”

Hoogdravende gedachten en woorden die niet door een passend voorbeeld worden begeleid, zijn als „een klinkend metaal, of luidende schel” en daarom zinloos.

„Wat u bent,” zei Emerson*) „dondert zo luid in mijn oren dat ik niet kan horen wat u zegt.”

„... Ziet, ik ben het Licht; ik heb u een voorbeeld gegeven.” (III Ne. 18:16.)

Deze uitdagende verklaring van onze Verlosser kan men veilig en zeker accepteren.

De apostel Petrus benadrukte deze waarheid toen hij verklaarde:

„Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijn voetstappen zoudt navolgen;

„Die geen zonde gedaan heeft, en er is geen bedrog in Zijn mond gevonden;

„Die, als Hij gescholden werd, niet wedschold, en als Hij leed, niet dreigde; maar gaf het over aan Dien, Die rechtvaardiglijk oordeelt.” (I Pet. 2:21—23.)

Men heeft eens gezegd: „Het Christelijk ideaal is niet beproefd en te licht bevonden; het is moeilijk bevonden en onbeproofd gelaten.”

Op de huidige leden der Kerk zijn de woorden van onze Heiland van toepassing: „Laat uw licht also schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken.” (Mt. 5:16.)

Deze tekst legt de nadruk op het belang en de waarde van het goede voorbeeld.

President David O. McKay gaf in een boodschap tijdens een algemene conferentie de volgende raad: „Indien wij de toekomst, wat die ook moge zijn, tegemoet zouden willen treden met een bezonnen geest, met de zekerheid dat God de aangelegenheden der mensen bestiert, laten wij dan als enkeling en als groep een voorbeeldig leven leiden.”

Dit pleidooi van onze geliefde president is nu even actueel als 21 jaar geleden, en misschien zelfs nog ac-

*) een Amerikaanse schrijver.

tueler, wegens de huidige toeneming van slechtheid en overal doordringender verdorvenheid.

De profeet Joseph Smith verkondigde dat men de mensen juiste beginselen moest bijbrengen en dat zij dan zichzelf zouden besturen. Het Evangelie leert juiste beginselen, normen, en idealen, maar er zijn zovelen die deze leringen veronachtzamen, en die aldus in gebreke blijven zichzelf op de juiste wijze te besturen. In overeenstemming met dit idee van het bijbrengen van juiste beginselen waarschuwde de Heer de inwoners van Zijn koninkrijk met de volgende woorden:

„En Zion kan niet worden opgebouwd, tenzij het geschiedt volgens de grondbeginselen der wet van het celestiale koninkrijk; anderszins kan Ik Zion niet tot Mij nemen.“ (L. & V. 105:5.)

Nephi, een profeet uit het Boek van Mormon, bebroefde wegens de verstoktheid van het hart van zijn oudere broeders Laman en Lemuël, sprak tot hen, zeggende:

„Ziet, gij zijt mijn oudere broeders; hoe komt het, dat uw hart zo verstokt is en uw verstand zo verblind, dat het nodig is, dat ik, uw jongere broeder, aldus tot u moet spreken en u het voorbeeld geven?

„Waarom hebt gij niet naar het woord des Heren geuisterd?“

„... Laat ons daarom Hem getrouw zijn.“ (1 Ne. 7:8—9, 12.)

In de geschriften van Nephi wordt ons medegedeeld, dat Christus „Zich voor de Vader vernedert, en voor de Vader getuigt, dat Hij Hem wil gehoorzamen door het onderhouden van Zijn geboden.

„En ... kunnen de kinderen der mensen zien aan het voorbeeld, dat Hij hun heeft gesteld, hoe recht het pad en nauw de poort is, waardoor zij moeten binnengaan.

„En Hij zeide tot de kinderen der mensen: Volgt Mij. Welnu mijn geliefde broeders,“ zei Nephi, „kunnen wij Jezus volgen, indien wij niet gewillig zijn de geboden des Vaders te onderhouden?“

En, daagde de Christus de gehele mensheid uit: „... volgt Mij daarom, en doet de dingen, die gij Mij hebt zien doen.“ (11 Ne. 31:7, 9—10, 12.)

Deze vermaning werd aan Nephi bevestigd door de stem van God, die zei:

„Ja, de woorden Mijns Geliefden zijn waar en getrouw. Die volhardt tot het einde, zal zalig worden.

„Welnu, mijn geliefde broeders,“ zei Nephi, „hierdoor weet ik, dat indien iemand niet tot het einde toe volhardt in het volgen van het voorbeeld van de Zoon des levenden Gods, hij niet zalig kan worden.“ (11 Ne. 31:15—16.)

Deze leringen vormen een oproeping aan alle mensen om rechtvaardig te leven. Het is het enige pad dat ons terugvoert naar de tegenwoordigheid van God.

Corianton, de zoon van een Nephietische profeet, was tijdens het vervullen van een zending tot groot verdriet van zijn vader zo dwaas geweest om naar de hoer Isabel te gaan. Alma, teleurgesteld door de handelingen van zijn zoon, berispte hem en zei:

„... want toen zij uw gedrag zagen, wilden zij niet in mijn woorden geloven.“ (Alma 39:11.)

Waarlijk, het voorbeeld is groter dan het voorschrift.

Billy Martin, de nieuwe manager van de Minnesota Twins honkbalploeg zou het volgende hebben gezegd: „Wij vertegenwoordigen de staat Minnesota, en ik wil dat wij de indruk wekken dat wij heren zijn. ... De jeugd van Amerika kijkt toe, en dat is mijn probleem. Ik wil, dat onze jongens een goed voorbeeld stellen.“ Ik zou zo denken, dat dat een interessante opmerking was.

De schrijver Thoreau filosofeerde: „Indien u iemand zou willen overtuigen dat hij verkeerd doet, doet u dan het goede. De mensen zullen geloven wat zij zien — *laat het hun zien.*“

Dr. Albert Schweitzer uitte deze gedachte: „Het voorbeeld is bij het beïnvloeden van anderen niet het voornaamste — het is het enige.“

„Er schuilt een bovenzinnelijke macht in het voorbeeld. Wij verbeteren anderen zonder dat wij het beseffen als wij opricht wandelen.“ (Madame Swetchine.)

Jakob, Nephi's broeder, gaf de volgende raad toe hij tot ouders sprak: „Daarom zult gij aan uw kinderen denken; hoe gij hun hart hebt gegriefd met het voorbeeld, dat gij hun hebt gegeven; en denkt er tevens aan, dat gij wegens uw vuilheid uw kinderen ten ondergang kunt brengen, en dat hun zonden ten laatste dage op uw hoofd zullen worden verhaald.“ (Jakob 3:10.)

Dit herinnert ons aan de leringen van de Heer tot ouders in deze laatste dagen: de verantwoordelijkheid die wij dragen om onze kinderen in de beginselen van het Evangelie te onderrichten — erop toe te zien dat zij worden gedoopt, dat hun geleerd wordt te bidden, dat zij opricht voor de Heer wandelen, en dat zij de sabbatdag vier en heilig houden. (Zie L. & V. 68:27—29.)

President McKay verklaarde: „Het is even nutteloos om eerlijkheid te onderwijzen en tegelijkertijd oneerlijk te handelen voor een kind, als te trachten water te koken in een zeef.“

Het is uitermate belangrijk, dat ouders een rein leven leiden en aan de wetten en geboden van God gehoorzamen. Wanneer zij dit doen kunnen zij het voorbeeld van hun eigen leven stellen bij het onderrichten van hun kinderen. Wanneer zij dat echter niet doen, zullen zij persoonlijk remmingen in het leven roepen die beletten dat zij intieme en kieze vragen en problemen betreffende het leven bespreken die voor hun kinderen van groot belang zijn.

Kinderen winnen aan evenwicht, oordeel en wijsheid door het doen en laten van hun voorbeeldige ouders.

Nogmaals gaf de profeet Jakob de Nephieten deze vermaning: „... Gij hebt het hart gebroken van uw teder vrouwen, en het vertrouwen van uw kinderen verloren wegens het slechte voorbeeld, door u aan hen gegeven; en het geschrei huns harten stijgt tegen u tot God op. ...“ (Jakob 2:35.)

In zijn boodschap van vanmorgen heeft president David O. McKay aan ouders raad gegeven betreffende hun kinderen die juist van pas komt.

Laat mij met u meegaan in de raad die president

Brigham Young ouders heeft gegeven om hun kinderen te onderrichten naar hun eigen voorbeeld. President Young zei het aldus: "... indien ouders bereid zijn om voortdurend hun kinderen voorbeelden te geven die waard zijn nagevolgd te worden en door onze Vader in de hemel goedgekeurd te worden, dan zullen zij de stroom en het getij van de gevoelens van hun kinderen doen keren, en deze zullen tenslotte gerechtigheid boven slechtheid verkiezen."

"... wij dienen onszelf nooit toe te staan iets te doen dat wij niet graag van onze kinderen zien. Wij dienen hun een voorbeeld te geven dat wij onze kinderen zouden willen zien navolgen... Hoe vaak zien wij, dat ouders gehoorzaamheid, een goed gedrag, vriendelijke woorden, een vriendelijk gezicht, een lieve stem, en een stralende blik van hun kind of kinderen eisen, hoewel zij zelf verbitterd en boos zijn! Wat is dat inconsequent en onredelijk!"

"... ouders dienen hun kinderen te besturen door middel van geloof, niet door middel van de roede, en hen door een goed voorbeeld te stellen met een vriendelijke hand te leiden tot alle waarheid en heiligheid."

"Onze kinderen zullen de liefde voor de waarheid verkrijgen indien wij slechts onze godsdienst naleven. Ouders dienen een zodanige gedragslijn te volgen dat hun kinderen kunnen zeggen: ik heb nooit ondervonden dat mijn vader zijn naaste bedroeg of benadeelde en nooit meegemaakt, dat mijn vader zich dingen toeëigende die hem niet toebehoorden... maar hij zei: ... wees eerlijk, waarheidslievend, deugdzzaam, vriendelijk, ijverig, omzichtig en vol goede werken." Zulke leringen van ouders aan hun kinderen zullen hun altijd bijblijven."

Sprekende over voorbeelden uit de Schriften, vermaande de apostel Paulus in zijn brief aan de Korinthische heiligen:

"En deze dingen zijn geschied ons tot voorbeelden, opdat wij geen lust tot het kwaad zouden hebben, gelijkterwijs als zij lust gehad hebben.

"En laat ons niet hoereren, gelijk sommigen van hen gehoereerd hebben. . .

"En laat ons Christus niet verzoeken, gelijk ook sommigen van hen verzocht hebben, en werden van de slangen vernield.

"En murmureert niet, gelijk ook sommigen van hen gemurmureerd hebben, en werden vernield van den verderv.

"En deze dingen alle zijn hunlieden overkomen tot voorbeelden; en zijn beschreven tot waarschuwing van ons. . .

"Zo dan, die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle." (I Kor. 10:6. 8—12.)

Zij die in het koninkrijk Gods een positie hebben als leraar of leider moeten nooit vergeten dat Christus, terecht, het grote voorbeeld voor hen is. Daarom zijn alle leiders en leraars die geroepen zijn om in Zijn wijngaard te arbeiden in grote mate verantwoordelijk wanneer zij verwachten dat anderen leven overeenkomstig de beginselen, normen en idealen van het Evangelie teneinde de voorrechten en zegeningen daarvan te kunnen genieten,

maar deze vereisten in hun persoonlijk leven zelf niet handhaven.

Wij leiders moeten zijn wat wij van anderen vragen of eisen te zijn; zo niet, dan zal zo'n veinzerij op ons terugslaan en tot onze veroordeling leiden.

Van de candidaat voor de doop wordt verlangd dat hij zich van al zijn zonden bekeert. Is het dan niet redelijk om te eisen dat de broeders van het priesterschap die deze verordening bedienen vrij zijn van alle overtredingen? Dit geldt ook voor de vervulling van alle Evangelieverordeningen.

Het is misleidend en eerloos als men zijn eigen onjuist gedrag tracht te verbergen en zijn bediening niet openlijk en voorbeeldig vervult overeenkomstig de geest van zijn heilige roeping. Wij moeten niet vergeten dat er in de hemel aantekening wordt gemaakt van ons gedrag hier op aarde, en dat er een dag van afrekening en oordeel zal komen. Deze Kerk is waar; zij heeft waarde en zin voor hen die naar verhoging en eeuwig leven zoeken. Indien deze Kerk iets waard is, dan is zij alles waard! Zonder haar is er geen verhoging en eeuwige heerlijkheid.

De Heer heeft geopenbaard dat voor Zijn tweede komst de duivel macht zal hebben over zijn eigen gebied. Wij zien daar de bewijzen van in velerlei vormen in de wereld van vandaag. De mensen negeren de aanvaarde eeuwige leringen en waarheden van de Schrift. Vele intellectuelen in onze verlichte eeuw denken dat zij ontgroeid zijn aan de grondbeginselen die de Heiland en Zijn heilige profeten door de eeuwen heen hebben benadrukt. Maar zelfs al zal in deze laatste dagen „de duivel macht hebben over zijn eigen gebied," toch heeft de Heer beloofd, dat Hij „macht zal hebben over Zijn heiligen; Hij zal in hun midden regeren en in gericht nederkomen op . . . de wereld." (L. & V. 1:35—36.)

Deze wetenschap is troostrijk, maar wil de Heiland deze belofte kunnen vervullen, dan moet Zijn volk als heiligen leven. Zij zijn het onder wie de Heer belooft te zullen regeren.

Misschien zou het wel zo goed zijn om de geschiedenis van Henoch en zijn volk weer voor de geest te roepen. Zij verkeerden in een verfoeilijke staat van goddeloosheid. Zij waren allen afgedwaald van de leringen van hun vadersen. Henoch aanvaardde de uitdaging het volk van hun boze wegen af te wenden en tot de Heer te leiden. Hij deed dit zo doeltreffend, dat God hen een verandering deed ondergaan en bij Zich ontving. (Zie Mozes 7 en 8.)

Na Zijn zending en opstanding in Judea bezocht Christus de inwoners van Amerika. Nadat Hij onder hen verschenen was, verlieten zij hun goddeloze wegen en bewaarden het pad der gerechtigheid.

Vierde Nephi tekent deze verheven toestand aldus aan:

"En in het zes en dertigste jaar was het ganse volk in het gehele land . . . tot de Here bekeerd; en er waren geen twisten en woordenwisselingen onder hen, en ieder een handelde rechtvaardig met zijn medemens.

(vervolg van blz 335)

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · OKTOBER 1969

Mark en de zeeslang

door MABEL JONES GABBOTT

Eerst dacht Mark, dat het een regenboog was, vol kleur en schittering in het zonlicht. De grote golven rolden af en aan, maar de kleur bleef. Mark liet de schelp die hij bij zich had vallen en liep dichterbij het water toe. Toen de laatste fijne waterdruppeltjes van de tweede golf het zand hadden verlaten, dat nu nat en donker was, verscheen er een mooie kleurenflits, en Mark zag een lange zeeslang zijn kop oplichten en het strand oplopen.

„Hallo!” zei Mark, „wie ben je?”

„Hallo!” zei de zeeslang, „ik ben McGreggor de Tweede, de zoon van McGreggor de Eerste.”

„De eerste wat?” vroeg Mark.

„De eerste zeeslang van de zuidelijke zeeën; we hebben een Schots kasteel onder dit koraalrif. We wonen hier al eeuwen, al sedert we door de kou en de natte sneeuw van de noordelijke kusten verdreven werden.”

„O,” zei Mark, „en wat is je voor naam?”

„Noem me maar Mac,” zei de zeeslang. „En hoe heet jij, en wat ben je.”

„Ik heet Mark, en ik zit in de tweede klas bij mevrouw Brown. Ik kan al een beetje lezen en heel mooi schrijven. M'n ouders houden van me, maar we wonen niet in een kasteel.”

„Wat ben je aan 't doen?” vroeg de zeeslang.

„O,” zei Mark, „ik was zo maar wat schelpen aan 't verzamelen, en toen vond ik een rose schelp. Hé, waar heb ik die nou gelaten?”

„Ik zal je wel helpen schelpen zoeken,” zei de zeeslang.

En dus gingen Mark en de zeeslang die Mac heette op zoek naar zeeschelpen, totdat de zon ver in 't westen was gezonken. Toen zei de zeeslang: „Ik moet nu naar huis.”

En Mark zei, dat hij ook naar huis moest, dus namen ze afscheid en

spraken af om op een andere dag weer bij elkaar te komen en een praatje te maken.

Die avond, toen Mark aan tafel zat vertelde hij z'n huisgenoten: „Vandaag ben ik een zeeslang op 't strand tegengekomen, en we hebben gepraat en samen naar schelpen gezocht. Hij heet Mac.“

Geschrokken keek Marks vader

hem lang aan, en zijn verbijsterde moeder legde haar hand op z'n voorhoofd om te zien of hij soms verhoging had. Toen zeiden ze allebei: Zulke dingen als zeeslangen bestaan niet. Wat heb je op school voor 't middageten gehad?“

En z'n moeder gaf hem gemberthee toen hij naar bed ging. Maar Mark had toch wel een zeeslang gezien; tenminste dat dacht hij.

Diezelfde avond toen Mac naar huis ging naar zijn Schots kasteel onder de koraalrif, zei hij aan zijn ouders: „Vandaag ben ik op 't strand een kleine jongen tegengekomen die Mark heet en hij zit in de tweede klas, en we hebben gepraat en schelpen verzameld.“

Geschrokken keek Mac's vader hem lang aan, en zijn verbijsterde moeder zei: „Ik heb je gezegd niet teveel van dat zeewier bij de koraalrif te eten.“ En allebei verzekerden ze hem: „Zulke dingen als kleine jongens bestaan niet.“

Maar Mac had toch een kleine jongen van de tweede klas gezien en met hem gepraat, tenminste dat dacht hij.

Niet lang daarna verhuisde Marks familie van 't strand en de koraalrif en de mooie schelpen ver weg naar een stad in 't binnenland. En Mark kreeg niet de gelegenheid van Mac afscheid te nemen.

Vaak komt Mac het water uit om naar Mark te zoeken, maar 't strand is stil en verlaten, en de grote golven rollen af en aan, maar geen Mark is er te zien.

Vaak denkt Mark aan Mac, en zegt dan tegen zichzelf: „Eens zal ik teruggaan. En de zeeslang zal naar mij uitkijken.“

En misschien doet hij dat wel.

DOROTHY O. BARKER

KONING SALOMO

Kort voor koning David stierf werd Salomo, zijn zoon, tot koning gezalfd door Zadok, de priester en Nathan, de profeet.

Salomo had de Heer lief en bewandelde dezelfde wegen als zijn vader, koning David.

Het eerste wat Salomo deed nadat hij tot koning was gezalfd, was naar Gibeon gaan om er te offeren; hij wist dat hij zijn grote koninkrijk niet kon besturen zonder de leiding van de Heer. Salomo offerde duizend brandoffers op het altaar.

Die nacht, na de offerplechtigheid, verscheen de Heer aan Salomo in een droom, en zei: „Begeer wat Ik u geven zal.“

„Nu dan, Heere, mijn God!“ antwoordde Salomo, „Gij hebt Uw knecht koning gemaakt in de plaats van mijn vader David; en ik ben een klein jongeling . . . in het midden van Uw volk . . . Geef dan Uw knecht een verstandig

hart om Uw volk te richten, verstandelijk onderscheidende tussen goed en kwaad . . .“

En het antwoord was goed in de ogen des Heeren, en Salomo hoorde Zijn stem, die sprak:

„Zie, Ik heb gedaan naar uw woorden; zie Ik heb u een wijs en verstandig hart gegeven, dat uws gelijke vóór u niet geweest is . . . Zelfs ook wat gij niet begeerd hebt, heb Ik u gegeven, beide rijkdom en eer . . . En zo gij in Mijn wegen wandelen zult, onderhoudende Mijn inzettingen en Mijn geboden, gelijk als uw vader David gewandeld heeft, zo zal Ik ook uw dagen verlengen.“

Salomo waakte op uit zijn droom en keerde naar Jeruzalem terug, waar allen zich verbaasden over de wijsheid en het oordeel van hun jonge koning.

Toen Hiram, de koning van Tyrus, hoorde dat Salomo een huis voor de

Naam van de Heer, zijn God, zou bouwen, zond hij grote hoeveelheden cederhout en dennenhout, en hij bood hem geschoolde arbeiders aan om te helpen met de bouw.

Salomo stelde ambtenaren aan om toezicht uit te oefenen op het werk en de grote taak nam een aanvang.

Nooit tevoren had men in het land zulk een bedrijvigheid gezien of gehoord: er werd op steen gehamerd, op metaal geslagen, hout gezaagd, en alle geschoolde werklieden deden hun best, terwijl de ongeschoolde arbeiders heen en weer draafden om hun van dienst te zijn.

Maar in Jeruzalem was alles rustig — geen enkel geluid van hamer, zaag of bijl werd er gehoord. Wanneer een bepaald gedeelte van het huis van de Heer gereed was, werd het naar de stad gebracht en zonder enig rumoer op z'n plaats gezet.

Na zeven jaren hard werken was het grote gebouw gereed. Het was van steen, maar helemaal met hout beschoten. De grote pilaren waren van cederhout, versierd met gegraveerde bloemen. Engelen en palmbomen waren op de deuren gegraveerd, en al het houtwerk aan de binnenkant was met zuiver goud overtoegen. Een gedeelte, het heilige der heiligen, was van de rest van de tempel afgescheiden. De pilaren van het voorhuis waren van helder koper, versierd met een patroon van granaat-appelen en leliën. Er was een altaar alle van zuiver goud waarop gravevan goud en lampen en kandelaren ringen waren aangebracht.

Toen vergaderde Salomo de oudsten van Israël en al de hoofden der stammen, om in processie de ark des verbonds des Heeren uit de stad Davids naar het huis van de Heer te

brenge tot het heilige der heiligen.

De priesters en de ouderlingen van Israël droegen de ark door de deuren en plaatsten de ark binnen in het heiligdom.

Koning Salomo stond toen voor het volk, en hij zegende de gemeente van Israël. Hij breidde zijn handen uit naar de hemel en sprak het volgende gebed uit:

„Heere, God van Israël, er is geen God, gelijk Gij, boven in den hemel, noch beneden op de aarde . . . Maar waarlijk, zou God op de aarde wonen? Zie, de hemelen . . . zouden U niet begrijpen, hoeveel te min dit huis, dat ik gebouwd heb! Wend U dan nog tot het gebed van Uw knecht, en tot zijn smeking, o Heere, mijn God, om te horen naar het geroep en naar het gebed, dat Uw knecht heden voor Uw aangezicht bidt. Dat Uw ogen open zijn, nacht en dag, over dit huis . . . en over Uw volk Israël, die in deze plaats zullen bidden; en Gij, hoor in de plaats Uwer woning, in den hemel, ja, hoor, en vergeef.“

Toen, nadat alles voleindigd was, verscheen de Heer ten tweeden male aan Salomo en zei hem te wandelen, gelijk als zijn vader David gewandeld had, en de troon van Salomo's koninkrijk zou over Israël bevestigd worden in eeuwigheid.

Op een dag zag men vreemdelingen met beladen kamelen de poorten van Jeruzalem naderen; zij kwamen van Sheba, en begeleidden nu hun koningin op een bezoek aan koning Salomo. Zij had in haar eigen land over zijn rijkdom en zijn wijsheid gehoord, en zij was gekomen om te zien of dat alles wel waar was.

Koning Salomo ontving haar hoffelijk, en toonde haar al de heerlijkheden van Jeruzalem; hij onthaalde

haar aan zijn eigen tafel, waarop iedere schaal en iedere beker van zuiver goud was; hij vertelde haar over zijn grote schepen die naar vreemde landen voeren. Hij beantwoordde al haar vragen, en nam haar geschenken aan die uit kostelijke specerijen, goud en juwelen bestonden.

Tenslotte zei de koningin van Sheba: „Het woord is waarheid geweest, dat ik in mijn land gehoord heb, van uw zaken en van uw wijsheid... en zie, de helft is mij niet aangezegd; gij hebt met wijsheid en goed overtroffen het gerucht, dat ik gehoord heb. Welgelukzalig... uw knechten die gedurig voor uw aangezicht staan, die uw wijsheid horen! Geloofd zij de Heere, uw God, Die behagen in u heeft gehad.“ En zij reed weg, en verwonderde zich zeer over alles wat zij had gezien.

Jaren later wendde koning Salomo

zich af van de Heer, die hem zoveel wijsheid en eer had geschonken. Om de vreemde vorstinnen die hij naar Jeruzalem had gebracht te behagen, ging hij met hen mee en aanbad hun goden. Hij brandde wierook en offers voor hun goden.

Toen hoorde Salomo de stem van de Heer opnieuw — de stem die hij zo lang geleden te Gibeon had gehoord. De Heer zei tot Salomo, dat hij de geboden niet had onderhouden en vreemde goden had aanbeden. Daarom, zei de Heer, zou Hij het koninkrijk van Salomo wegnemen. De Heer zei tot Salomo, dat Hij één stam zou geven aan Salomo's zoon terwille van David.

Salomo bekeerde zich niet, maar ging op de ingeslagen weg voort, zonder zich erom te bekommeren dat hij zijn land en zijn volk moeilijkheden bezorgde. Wat een droevig einde van zo'n glorierijke regering!

De schat in de akker

Een man was bezig te graven op een akker. Daar stootte hij op iets hards. Het was een kist die in de grond zat en toen hij die openmaakte om te zien wat erin was sloeg hij zijn handen in elkaar van verassing. Wat een schat lag daar! Hij deed de kist gauw dicht en stopte die weer in de grond. Maar zijn besluit stond vast. Hij zou die akker kopen koste wat het kost. Dus ging hij naar de eigenaar en vroeg of hij het land kopen kon. De eigenaar noemde zo'n hoge som dat de man alles wat hij had moest verkopen om de akker te kunnen betalen. Toch weifelde hij geen ogenblik. Hij deed afstand van alles wat hij had en kocht de akker. Wat was hij nu rijk en gelukkig.

Zo gaat het soms ook in het Koninkrijk van God. Er zijn mensen die, zonder dat ze er naar zoeken, plotseling zien hoe schoon het is en dan niet rusten voor ze erbij horen. Ze hebben er alles voor over.

Bij de Noord Pool wordt een optocht gehouden. Als die voorbij is gaan vijf van de deelnemers weer naar huis terug. Wie zijn het? En naar welk land gaan zij terug?

*Bij de vervulling van
godsdienstige verbonden
worden de mens en zijn God . . .*

HOFFELIJKE PARTNERS

LOWELL L. BENNION

Tijdens een levendige discussie in een zondagschoolklas over de aard van verbonden — doop, avondmaal, huwelijk en andere — zei één der leden, toen hij het woord had: „Het komt mij voor dat met betrekking tot deze verbonden de mens meer moet geven dan de Heer. Trekken wij zo niet aan 't kortste eind?“ Onnodig te zeggen, dat zijn vraag belangstelling opwekte en onmiddellijke reactie uitlokte.

Om een verbond levensvatbaar te maken moet de mens inderdaad zijn gevoelens, gedachten en gedragingen in ruime mate erop laten inwerken. Om, bijvoorbeeld, zich op de doop voor te bereiden moet hij in nederigheid tevoorschijn komen, met een berouwvol hart, gevoed door geloof in de Heer Jezus Christus, van zijn zonden bekeerd, vastbesloten om tot het eind te dienen en bereid als getuige van God op te treden, altijd, in alles en waar ook — en dat is een veelomvattende opdracht. Op Zijn beurt belooft de Heer vergeving van zonden, de gave des Heiligen Geestes en toelating tot Zijn koninkrijk.

Ondanks al deze vereisten kunnen wij nooit aan het kortste eind trekken wanneer wij een verbond met God sluiten. Ten eerste, daar Hij een bijzondere Vader is — liefhebbend, genadig, intelligent — heeft Hij ons meer te geven dan wij Hem.

Ten tweede, de verbonden in het Evangelie zijn niet zoals overeenkomsten in de zakenwereld, waarbij iedere partij verplicht is zijn eigen belangen te beschermen. Nog minder lijken zij op een verdrag tussen naties dat het resultaat is van langdurige onderhandelingen op een vredesconferentie. Godsdienstige verbonden worden vrijwillig aangegaan, waarbij iedere partij het welzijn van de ander op 't oog heeft.

In zijn afscheidstoespraak tot de Nephieten maakte koning Benjamin duidelijk, dat — hoe zij het ook trachten — de mens nooit de milddadigheid van de Heer kan evenaren en altijd Zijn „onnutte dienstknechten“ zullen blijven. Zijn betoog is logisch en belangwekkend. Om te beginnen heeft God ons het leven geschonken. Vervolgens, als wij Zijn verbonden nakomen, heeft Hij ons het eeuwige leven beloofd — Zijn grootste gave aan de mens. Maar zelfs dit is nog niet alles; de geboden die Hij ons vraagt te onderhouden zijn voor ons eigen bestwil en brengen met zich mee de daarmee gepaard gaande en natuurlijke beloning.

Dit laatste punt verdient enige toelichting. Er is geen beginsel van het Evangelie dat God ons heeft gevraagd na te leven dat niet een wet van het leven is nu op dit ogenblik zowel als voor de eeuwigheid. Om een voorbeeld te noemen: nederigheid bezitten betekent ontvankelijk zijn voor onderricht, het betekent onze geest openstellen voor God, voor onze naaste, voor de wereld om ons heen. Nederigheid belooft zichzelf. Zich bekeren betekent tot volledigheid komen, ons gedrag in overeenstemming brengen met onze kennis van het goede. Ze verdrijft vrees en innerlijke tweespalt en schenkt kracht en zelfrespect. Mijn naaste waarlijk lief te hebben betekent mijn ware ik te beleven, volledig en met vreugde. Ik kan geen enkel evangeliebeginsel opnoemen dat niet, zoals de sabbat, gemaakt werd voor de mens.

Het enige risico dat wij zouden kunnen lopen als wij de geboden onderhouden ligt gewoonlijk in de aansporing aan anderen om het ook te doen. Menige profeet is daardoor het doelwit geweest van stening; Johannes de Doper werd onthoofd en Jezus werd gekruisigd. Maar in deze tijd van onverschilligheid jegens profeten, lopen wij leken weinig risico als wij Christelijke beginselen trachten toe te passen. Zij zijn wegen die naar de vrede leiden.

En dus zeggen wij weer, wij kunnen bij de Heer niet aan 't kortste eind trekken. Hij heeft ons Zijn leven geschonken; Hij biedt ons heerlijke beloften voor de toekomst; en wij worden onmiddellijk en volledig gezegend voor ieder gebod dat wij onderhouden, voor ieder verbond dat wij vervullen.

ZONDAGSSCHOOL

Onderwijzen is bruggen slaan tussen . . .

Ideeën en individuen

JEAN T. KUNZ

De succesvolle zondagsschoolleraar is hij die in staat is het onderwerp van een les te coördineren met de behoeften en de persoonlijkheden van een bepaalde groep individuele kinderen. Onderwijzen is bruggen slaan — bruggen tussen ideeën en begrippen aan de ene kant en individuen aan de andere kant. Indien de bruggen duidelijk bepaald zijn en open dan is de uitwisseling tussen leraar en leerling wederkerig. Beide partijen leren dan tegelijkertijd, zodat het gedrag van de leraar zowel als dat van de leerling wordt beïnvloed door wat er bezig is zich te voltrekken.

Vorbereiding voor de les

Kinderen van zes jaar zijn over het algemeen niet rustig en bezonnen; veeleer zijn zij beweeglijk, spraakzaam,

enthousiast, groepsbewust, en leergierig. Sommige kinderen komen met een ruime ervaring als achtergrond, terwijl anderen weinig contact hebben gehad met onbekende plaatsen en ideeën. Sommige zesjarigen hebben in Israël gereisd, en wanneer een leraar over Jezus spreekt, dan kunnen zij de streek waar Hij Zijn leringen verkondigde zich goed voorstellen. De zesjarige die nooit verder dan tien mijl van huis is weggeweest heeft wellicht een andere voorstelling van zaken met betrekking tot Jezus en wat Hij heeft gedaan. Lopen in Jezus' voetstappen betekent voor het kind dat uit een gezin is waar op figuurlijke spraak weinig acht wordt geslagen, misschien wel een of ander spelletje.

Leer de kinderen die u onderwijst kennen. Tracht achter hun achtergronden en ervaringen te komen. Bouw

verhoudingen op waarbij u en de kinderen vrienden zijn die genegenheid voor elkaar koesteren. Tracht u een begrip te vormen van hoe het is om een kind van zes jaar te zijn in uw gemeenschap, in uw wijk, in *zijn* familie. Op het fundament van die wetenschap en dat gevoel worden verbindingsbruggen gebouwd.

Misschien wel de allerbelangrijkste bekwaamheid bij goed onderwijs is de zodanige voorbereiding die de leraar in staat stelt *de kinderen aan te kijken* terwijl hij lesgeeft. Er wordt heel veel medegedeeld met de ogen, zowel als met de stem en met het woord. En aangezien mededeling een wederkerige uitwisseling is, kan de leraar scherp uitkijken naar aanknopingspunten terwijl hij de groep aankijkt. Hij kan dan zien wanneer het voor de kinderen nodig is, dat er een punt wordt herhaald of het lestempo gewijzigd. Als zij rusteloos worden kan er afgewisseld worden met een liedje, een Bijbelvers die iedereen moet opzeggen, of met een ontspanningsoefening. Op die manier vermijdt men de volslagen chaos die alleen een troep jonge kinderen kunnen scheppen.

Een voorbeeld

Het doel van een les is de kinderen te helpen inzien dat de beginselen van het Evangelie altijd dezelfde zijn, of wij nu in de Verenigde Staten wonen of in Europa; en zij zijn op ieder van ons afzonderlijk van toepassing, of wij Polonesiër, Scandinaviër of wat ook maar zijn.

Aan het begin van de voorbereiding van de les zal de bekwame leraar vooruit kunnen zeggen wat voor vragen hij kan stellen om dit begrip tot uitdrukking te brengen. Hij kan door het gesprek met de kinderen hen helpen deze algemene geldigheid langzamerhand leren aanvoelen. Het volgende kan eventueel als voorbeeld dienen:

„Een van de beginselen van het Evangelie leert ons vriendelijk te zijn voor anderen — familieleden, buren en vrienden. Kan een van jullie misschien zeggen wanneer hij of zij iets aardigs voor iemand anders heeft gedaan?”

Als er onder de kinderen enkelen zijn die uit bedeesdheid niet reageren, zou de leraar iets wat zij gedaan hebben kunnen vertellen:

„Amy heeft vanmorgen een beginsel van het Evangelie nageleefd toen ze mijn flanelen bord voor mij naar de klas bracht. Dat is een manier waarop wij in de voetstappen van Jezus kunnen wandelen, door vriendelijk en behulpzaam te zijn voor een ander.”

Na verloop van tijd zal het verlegen kind zich vrij genoeg voelen in zijn groep over zijn eigen ervaringen te vertellen.

Het kan gebeuren dat een zesjarige die zich ontoereikend en onzeker voelt van zijn plaats in de groep toch pientere maar niet ter zake doende opmerkingen maakt gedurende de les. Als het ook maar enigszins mogelijk is om zo'n opmerking te aanvaarden en die op het lesmateriaal te betrekken, dan geeft men daarmee een positieve in plaats van een negatieve reactie op de handelwijze van het kind. Mettertijd zal hij eerst denken alvorens iets te zeggen en zal hij zich zekerder van zijn zaak voelen. Het doel dient altijd te zijn ieder kind te helpen zich verantwoordelijk te voelen voor zijn eigen leeractiviteiten en voor die van zijn klasgenoten.

Een zondagsschoollerares was eens bezig te spreken over het wandelen in de voetstappen van de Meester, toen een van haar jonge leerlingen eruit flapte:

„Waren Jezus Z'n voeten groot?”

De lerares ging op die vraag in en zei: „Wandelen in de voetstappen van Jezus betekent leven zoals Hij geleefd heeft. Hij was volmaakt, en Zijn voetstappen, of anders gezegd wat Hij deed, zijn voor ieder van ons een grote uitdaging. Ik geloof, dat je tot een prachtkerel zult opgroeien omdat je het leven van Jezus als model voor je leven hebt.” Omdat de lerares op de vraag van het kind was ingegaan luisterden de kinderen. De lerares had van de domme vraag gebruik gemaakt om hen te onderichten.

Een week, van zondag tot zondag, is heel lang. Men kan door de week terloops onderricht geven door het kind iets mee naar huis te geven. Men kan hem bijvoorbeeld een kort gedichtje geven dat betrekking heeft op de les en het hem op de spiegel laten bevestigen waar hij zijn haar kamt. Zelfs al kan hij ze niet lezen, die enkele dichtregels zullen hem iedere dag aan de zondagschoolles herinneren.

Samenvatting: Hoe geeft u les?

1. Bereid u zo goed voor dat u uw boek met een gerust hart thuis kunt laten. Houd uw blik op de groep gericht en neem uw kans waar als een aanknopingspunt zich voordoet.

2. Als de kinderen in een bepaald onderwerp of verhaal geïnteresseerd zijn, blijf er dan een tijdje bij stil-

staan. Als zij ongedurig worden, doe dan iets anders, snijd een nieuw onderwerp aan of geef ze een korte ontspanningsoefening.

3. Geef het stille, bedeesde kind het gevoel dat hij belangrijk is voor u en voor het welslagen van de les. Noem hem bij de naam. Draag hem verantwoordelijkheden op die hij zeker aan kan.

4. Aanvaard uw leerlingen als zesjarigen zodat de verbindingsbrug tussen u en uw klas open en vrij is. U zult beiden het Evangelie leren.

5. Geef uw leerlingen iets mee voor thuis. Het kan een manier zijn om iedere dag van de week te onderwijzen in plaats van alleen op zondag.

Maak een beoordeling van uw les

Aan het eind van iedere zondagsschoolles dient de leraar te beoordelen of de gestelde oogmerken al dan niet zijn bereikt. Hebben de kinderen het Evangeliebegin-

sel dat onderwezen werd inderdaad geleerd? Hoe kan het succes van de les gemeten worden?

De aandachtige belangstelling van de kinderen gedurende het lesuur is één van de betrouwbare controles.

De bereidwilligheid waarmee de kinderen deelnemen aan een herhalingsbespreking zegt de leraar hoe goed de kinderen opweg zijn de ideeën en begrippen die zij hebben geleerd in hun gedachtenwereld op te nemen.

Tekeningen door de kinderen gemaakt om iets uit de les te illustreren geven de leraar enig idee van wat zij hebben geleerd.

Het stellen van terzake doende vragen op de volgende zondagen is niet alleen een controle op het geleerde maar geeft er ook grotere vastheid aan.

Misschien is de beste controle op het succes van een zondagsschoolles als de leraar zich deze vraag stelt:

„Wat heb ik zelf geleerd uit de les die ik vanmorgen aan deze groep jonge kinderen heb gegeven?“

Senior Zondagschool Lied 54. Jezus als 'k zelfs maar denk aan U

Als zangoefening hebben we deze maand lied 54. Het werd oorspronkelijk geschreven in het latijn met 48 coupletten. De auteur Bernard Clairvaux leefde van 1090 tot 1153 en de componist John B. Dykes, een engels organist en prediker, van 1823 tot 1876. De poëzie van dit prachtige lied is heerlijk rustig, heel kalm en eerbiedig en daarom moet het met liefde gezongen worden. Zing het lied mezzo forto, het tempo kunt U zelf bepalen. Cook de laatste noot aan het eind van een regel iets in om adem te halen; denk aan komma's, even inhouden maar niet rusten of ademhalen. Technisch heeft de tweede en vierde frase ieder een weggelaten vierde maat. Als de melodie sneller was, zouden we de vierde maat nodig hebben gehad. Als organisten hun tempo regelen aan die van de koorleider (ster) ontstaat er een harmonisch geheel.

Lied vor de maand November 1969

November: Lied no. 54

April: Lied no. 16

December: Lied no. 33

Mei: Lied no. 145

Januari: Lied no. 74

Juni: Lied no. 2

Februari: Lied no. 112

Juli: Lied no. 66

Maart: Lied no. 109

Augustus: Lied no. 182

GEZAMELIJKE OPZEGGING VOOR NOVEMBER 1969

De navolgende teksten dienen in oktober door de leerlingen van de leergangen 11 en 17 uit het hoofd geleerd te worden, en door de respectieve klassen gezamenlijk opgezegd te worden in de zondagsschooldienst van 2 november 1969.

LEERGANG 11

„Maar hij, vol zijnde des Heiligen Geestes, en de ogen houdende naar den hemel, zag de heerlijkheid Gods, en Jezus, staande ter rechterhand Gods.“

– Handelingen 7:55.

LEERGANG 17

„Gewisselijk, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.“

– Amos 3:7.

Avondmaalsopzeggingen voor oktober

Senior-zondagsschool

„Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.“

(Joh. 3:5.)

Junior-zondagsschool

„Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen.“

(I Ne. 3:7.)

Melvin W. Dunn

Hoe het ware vrouw-zijn moet worden geleerd

DOOR ALBERT L. PAYNE

Albert L. Payne, redacteur bij de Afdeling Seminaries en Instituten van het Kerkelijk Schoolstelsel, is lid van het leugd Correlatiecomité, en voormalig lid van het algemeen bestuur van de IMO.OV.

De jongeman in de bloemenzaak was lang, welgevormd en beslist mannelijk. Terwijl hij wachtte, schoof hij van het ene been op het andere en toen de bloemen hem ter goedkeuring werden getoond, aarzelde hij even, bij zichzelf overleggende wat er op het kaartje moest staan. De winkelbediende, die ongeduldig was en de zaak graag afgehandeld zag, deed verscheidene suggesties aan de hand: „Liefs,” „Met veel liefs,” of „Je liefhebbende...” De jongen sloeg iedere suggestie af, en toen hij eindelijk tot een besluit was gekomen, zei hij: „Zet u er alstublieft „Prettige Valentijn”*) op.”

Een competente jonge secretaresse deelde haar patroon mee dat zij van plan was ontslag te nemen om met haar man op een boerderij te gaan wonen. Haar man had zijn vakstudie bijna voltooid, maar hij had toch maar besloten aan de roepstem van zijn jongensdromen gehoor te geven. Toen haar patroon haar vroeg hoe ze over deze gang van zaken dacht, zei de jonge vrouw dat zij en haar man deze ommezwaai al een tijdlang hadden overwogen en dat zij tot de conclusie gekomen was, dat alles wat haar man gelukkig zou maken, het deed er niet toe wat of waar, ook voor haar gold.

*) Valentine day — In Noord Amerika een speciale dag voor het tot uitring brengen van waardering en vriendschap.

Deze twee ervaringsfeiten onthullen op treffende wijze de instelling van deze jonge mensen met betrekking tot anderen, en men mag zich wel afvragen wat nu precies de oorsprong is van deze prijzenswaardige houding. Wat voor opvoeding of ervaring bracht de jongeman ertoe bloemen te zenden aan een vriendin? Waardoor dacht de vrouw, dat haar geluk afhankelijk was van dat van haar man? En, belangrijker nog, hoe kunnen volwassenen van invloed zijn op de ontwikkeling van zo'n instelling?

De leringen van het Evangelie hebben ons geholpen een begrip te vormen van de eeuwige natuur en de waarde van de mensen, maar als mens zijn wij niet altijd in staat geweest deze kennis om te zetten in zinvolle instellingen en handelingen. Wij hebben verschillende Methoden om onderricht te geven beproefd, maar wij hebben wel ingezien, dat sommige van deze methoden niet doeltreffend zijn.

Onvoorzichtige autobestuurders bijvoorbeeld, worden gewoonlijk niet voorzichtig, nadenkend, en defensief zelfs al krijgen zij een film over de gevaren van verkeerd rijden te zien. Kuisheid leert men niet noodzakelijkerwijs betrachten naar aanleiding van een lezing door een arts en zelfs ook niet van een serie lessen op zondagsschool, of bij de OOV. Het is niet waarschijnlijk dat jonge mensen uit één of meer lessen waarin alleenstaande gevallen worden besproken een begrip krijgen van het ideaal dat hun wordt voorgedragen. Instellingen zijn zo diepliggend en dat het onderwijzen ervan een ingewikkeld en langdurig proces wordt.

Een jongeman die eraan denkt een vriendin bloemen te geven zal waarschijnlijk ook kies en attent zijn voor dames in andere omstandigheden. Men mag ook veilig aannemen dat hij op de hoogte is van het feit dat vrouwen bepaalde dingen anders aanvoelen en er anders over denken dan hij. Vermoedelijk behoort hij tot die categorie autobestuurders die zich aan de verkeersregels houden, die categorie voetgangers die op het voetpad in plaats van op het gras lopen, die categorie vrienden die hoffelijk zijn en geen aanstoot geven in hun persoonlijke verhoudingen tot andere mensen. Dat alles heeft hij vermoedelijk niet geleerd uit enkele lessen of ervaringen.

Men zou ook de conclusie kunnen trekken dat vrouwen die rekening houden met de wensen en gevoelens van hun echtgenoten en de moed en de liefde kunnen opbrengen om van hun eigen plannen af te zien, geleerd hebben begrip te tonen voor de gevoelens van anderen en daar rekening mee te houden lang vóór hun trouwen.

Hoe kunnen volwassenen idealen en geesteshoudingen leren die ertoe zullen leiden dat jongelieden zich waardig gedragen met betrekking tot het ideaal van vrouwelijkheid?

Ten eerste moet men dit ideaal in verband brengen met vele andere zaken en ten tweede moet men zorgen voor directe leerervaringen.

Instellingen ten aanzien van vrouwelijkheid beginnen al met onze eerste levenservaringen. Naarmate een meisje opgroeit, zal het haar gemakkelijker vallen van zichzelf te denken dat zij vrouwelijk is als haar ervaringen

typisch vrouwelijke ervaringen zijn. Meisjes die breien, haken, naaien, aan bloemschikken en woninginrichting doen, en zich in aardige kleren steken; meisjes die de beschavende invloed van goede muziek en literatuur kennen; meisjes die de kunst van het moederzijn thuis gedemonstreerd zien — dit zijn de meisjes die naar alle waarschijnlijkheid langzamerhand het gevoel hebben gekregen dat zij echt vrouw zijn, en zich daarom willen gedragen en behandeld willen worden als dames. Wanneer men meisjes bewust heeft doen worden van schoonheid, harmonie en decorum en zij de kracht beseffen die voortvloeit uit het opnemen van deze eigenschappen in hun eigen leven, dan zullen zij zich, bijvoorbeeld, in kleren steken die gericht zijn op schoonheid, eenvoud en betamelijkheid, niet op buitenisigheid. Zulke meisjes beginnen langzamerhand iets van de glorie van de zuivere vrouwelijke staat aan te voelen.

Wanneer jongemannen ruw, nonchalant en egoïstisch zijn — blijkbaar menend dat de wereld hun iets verschuldigd is — dan kan men ertoe gebracht worden te geloven dat zij wellicht ook denken dat vrouwen voor hun persoonlijk genoeg zijn geschapen. Zo'n houding kan niet door een les over vrouwelijkheid veranderd worden. Een jongen die denkt dat hij het middelpunt is van een wereld die geschapen is om hem te plezieren en te dienen kan zich in de regel moeilijk indenken dat hij zich moet opofferen voor anderen en hen moet dienen.

Een jongen die er zich niet om bekommert of hij anderen kwetst of beledigd zal moeilijk beleefdheidsregels in acht kunnen nemen. Een jongen die niet gevoelig is voor zedelijke waarden kan zich moeilijk een begrip vormen van de plaats die idealen, van welke soort ook, in het leven innemen. Als men jongens niet heeft geleerd (rechtmatig) trots te zijn — op zichzelf, op het uiterlijk van hun huis en tuin, op de zorg die zij aan hun kleding besteden, en op de indruk die zij op anderen maken — dan zullen lessen bedoeld om geesteshoudingen ten aanzien van vrouwelijkheid te veranderen hoogstwaarschijnlijk geen weerklank bij hen vinden. Willen wij hen daarom onderrichten in de idealen van vrouwelijkheid dan moeten wij beginnen met vele andere dingen te onderwijzen.

Het bijbrengen van dit ideaal is niet gemakkelijk. Het is nuttig dat jongens al geleerd hebben trots te zijn op wat zij doen — op zulke dingen als de manier waarop zij een grasveld maaien, het avondmaal rondzien, hun schoolwerk maken, en aan liefhebberijen doen. Zij dienen ook geleerd te hebben om op hun uiterlijk te letten en de indruk die zij op anderen maken, oprecht dankbaar te zijn voor de dingen die zij krijgen en rekening te houden met de noden en wensen van anderen. Met andere woorden, het is haast onmogelijk jongemannen te onderrichten in de idealen van vrouwelijkheid als zij zwak van karakter en egoïstisch zijn en nog niet geleerd hebben zich aan zekere normen te houden, attent te zijn voor anderen en waardering te hebben voor zaken die in het leven van cultureel belang zijn.

Jongemannen moeten een gevoel van eigenwaarde en van de waarde van anderen verwerven en zij moeten een hoog en edel levensdoel aanvaarden, willen zij ontvanke-

lijk kunnen zijn voor leringen over de idealen van vrouwelijkheid. Zij dienen zelfucht aan te leren door dingen goed te moeten doen en nee te zeggen tegen verleidingen. Zij moeten iets leren van de waarde van hun medemens door hoffelijk en doeltreffend dienstbetoon. Zij moeten leren wat zelfrespect is en eigenwaarde en fatsoen door zelfbeheersing te beoefenen. Al deze dingen vormen tezamen een fundament waarop leeraars ideeën en gevoelens ten aanzien van vrouwelijkheid kunnen bouwen die geschikt en zinvol zijn voor jonge mensen.

Het ideaal van vrouwelijkheid is gegrond op zelfrespect. Aangezien het een ideaal is, kunnen wij slechts onvolmaakte voorbeelden vinden; maar men gelooft, dat beide geslachten wensen dat vrouwen de verpersoonlijking zullen zijn van de tere, sierlijke, schone, vrouwelijke, zachtvaardige, liefhebbende, en geestelijke elementen van het leven.

Mannen die zo'n ideaal aannemen blijven er niet bij stilstaan om te overdenken of het meisje of de vrouw die een deur nadert wel hun attentie waard is: zij openen de deur voor haar omdat zij nu eenmaal hun ideaal vertegenwoordigt. En vrouwen die zo'n ideaal aannemen en trachten er in overeenstemming mee te leven, raken teleurgesteld wanneer de mannen hen behandelen alsof er geen verschillen bestonden tussen hen en de rol die ieder is voorbestemd te spelen.

Het tweede gedeelte van de taak het ideaal van vrouwelijkheid te onderwijzen bestaat uit het verschaffen van onmiddellijke leerervaringen. Dit kan gebeuren door middel van waarneming of door handeling, maar willen de ervaringen doeltreffend zijn, dan moeten zij direct aangepast kunnen worden aan de leeftijd van de leerlingen. Jonge mensen hebben een model nodig dat zij kunnen zien en horen. Als zij fortuinlijk genoeg zijn, zullen zij thuis voorbeelden hebben en al geleerd hebben dat vrouwelijkheid iets prachtigs is en waard is gerespecteerd te worden. Als het voorbeeld thuis niet goed is dan dient men hen op andere voorbeelden te wijzen in de wijk of in de gemeente. In beide gevallen is het voorbeeld een volwassene, en is het nodig dat jonge mensen leren hoe zij datgene wat zij waargenomen en gehoord hebben dienen aan te passen aan hun eigen omstandigheden. Zij moeten ook de gelegenheid krijgen dit ideaal te dramatiseren. Dit kan gedaan worden tijdens een les over vrouwelijkheid of over sociale beleefdheden zoals wellevendheid, welgevoeligheid, en etiquette. Gedurende zo'n les, en een vast onderdeel daarvan vormend, moet ervoor gezorgd worden dat de jongelui genoeg rollen te acteren krijgen om ze te leren aanvoelen hoe zij de dingen hoffelijk en behoorlijk dienen te doen. Na iedere les moet er voldoende gerepeteerd worden om een praktische toepassing in het leven van de leerlingen aan te kweken.

Tenslotte dienen jonge mensen niet alleen onderricht te worden in het ideaal van vrouwelijkheid door middel van voorschrift en voorbeeld, maar ze dienen ook bewust gemaakt te worden van haar verhouding tot andere belangrijke waarden in hun leven. Zij dienen te weten wat voor persoonlijke nadelen zij zullen ondervinden als zij het ideaal uit het oog verliezen.

Wat wilt Gij, dat ik doen zal?

DOOR AFTON W. HUNT

lid van het algemeen bestuur van de ZHV

Men vindt vermeld, dat iemand eens in de gelegenheid was om de Heer Jezus Christus deze vraag te stellen: „Wat wilt gij, dat ik doen zal?” Het antwoord dat Saulus kreeg was niet ingewikkeld en ook niet moeilijk te begrijpen. Jezus zei hem naar de stad Damascus te gaan, waar hem gezegd zou worden, wat hij moest doen. De grote beloningen die voortvloeiden uit Saulus' gehoorzaamheid aan deze eenvoudige opdracht in zijn pasgevoonden geloof leidden tot onmetelijke dienst aan God, aan de mensheid, en aan zichzelf.

Wat zullen wij met ons leven doen? Wij, die iedere dag het hoofd moeten bieden aan crisis en teleurstelling in het conflict tussen zonde en rechtvaardigheid, die ons gezin moeten versterken met het oog op een onberekenbare toekomst. Ook wij zouden willen vragen: „Wat wilt gij, dat ik doen zal?”

Is dit in wezen niet dezelfde vraag die de vrouwen van Nauwoof de profeet Joseph Smith voorlegden toen zij hem raadpleegden betreffende hun verlangen de Evangelie-arbeid beter te kunnen dienen? Het antwoord dat hij hun gaf was noch ingewikkeld noch moeilijk te begrijpen, maar maakte het plan van onze hemelse Vader duidelijk aangaande de dienst, de vooruitgang en het zinvol leven van Zijn dochters. Met een door God geïnspireerde vooruitziende blik organiseerde Joseph Smith de zusters opdat de inspanningen die zij zich gaven voor de dienst zouden samengaan met gelegenheden voor intellectuele en geestelijke groei, en middelen zou verschaffen waarmee zij zich konden uitrusten om te allen

tijde aan de uitdagingen van het leven het hoofd te kunnen bieden.

Door de gehoorzaamheid van de leden van de Zusters Hulpvereniging aan dit grote plan nemen de resultaten die de organisatie bereikt heeft een eerste plaats in onder die van de georganiseerde vrouwen van de wereld en zij die niet bekend zijn met de Zusters Hulpvereniging en de capaciteiten van haar actieve individuele leden, staan verbaasd wanneer zij dit feit vernemen.

Zou het kunnen zijn dat wij die zo nauw betrokken zijn bij het programma dat onze hemelse Vader voor ons heeft gemaakt het als een doodgewoon voorrecht aanmerken en deze zegening niet met haar geïnspireerde bron associëren? Zien onze burens en vrienden door ons de gelegenheden die de Zusters Hulpvereniging biedt?

In iedere ring in de Kerk zijn er zusters van de heiligen der laatste dagen evenals zij die niet van ons geloof zijn, die nog niet bekend zijn met de krachtige invloed die van de Zusters Hulpvereniging uitgaat. Maken wij wel van iedere gelegenheid gebruik om haar opbouwende kracht in ons leven te demonstreren? Men zegt wel eens dat de enige Bijbel die sommige mensen lezen het voorbeeld is dat zij in het leven van anderen zien. Voor ons zusters van de ZHV spreken zelfs onze kleine handelingen zeer duidelijke taal tot hen die ons leven kennen.

Een bewijs van het vermogen van de Zusters Hulpvereniging normen en resultaten op zo'n hoogte te brengen dat zij door het gegeven voorbeeld anderen beïnvloeden werd onlangs onder mijn aandacht gebracht. Een vrouw uit Australië had zich tot de Church Information Center gewend om hulp omdat zij wilde weten wat dat zogenaamde „mormonisme” eigenlijk was. Zij verklaarde dat zij niets over de Kerk wist maar dat zij een vriendin in Australië had, die naar zij zei „zich bij de mormonen had aangesloten” en dat zij ook tot hun „vrouwenvereniging” behoorde. Zij vertelde, dat dit in een zeer korte tijd haar vriendin volledig had hervormd en haar levenshouding had veranderd, en ook dat er een bijna totale ommekeer had plaatsgevonden in haar optreden en instelling ten aanzien van anderen. Het allerbelangrijkste was wel, dat zij nu een gelukkige tijd scheen door te maken, zoals men die in het leven zelden aantreft. De bezoeker verklaarde, dat toen zij op een rondreis was in de Verenigde Staten, zij bijzondere moeite gedaan had om naar Salt Lake City te komen om de waarheid over zo'n organisatie te vernemen.

Het is stimulerend te weten, dat het patroon en de richtlijnen die door de jaren heen de zusters zijn gegeven vandaag nog evenzeer doelmatig zijn om ons voor te bereiden aan de uitdagingen van het moderne leven het hoofd te bieden als ze dat de gehele geschiedenis door geweest zijn. Hoe dankbaar dienen wij te zijn voor deze prachtige zegening waarin wij mogen delen. Het geeft ons de gelegenheid om iedere dag van ons leven onze geestelijke kaarsen aan te steken opdat wij een vuurtoren mogen zijn voor hen die het licht der waarheid zoeken. Mogen wij ons leven zodanig vormen dat het een zichtbaar antwoord geeft aan iedere vrouw die zich in de geest de vraag stelt: „Heer, wat wilt gij, dat ik doen zal?”

Een onschatbare les

DOOR GARY E. BAUGH

Het was mijn eerste jachtavontuur en hoewel ik toen pas tien jaar oud was, zal ik het nooit vergeten. De rit op die vrijdag die drie uren duurde van de stad tot de top van het gebergte scheen eindeloos. De aanlokkelijke geur van de bijvoet op die heldere oktoberdag kan ik nu nog ruiken. De scherpe berglucht werd verwarmd en verrijkt door de opgewektheid die de late middagzon uitstraalde en door de helderheid van de karakteristieke najaarskleuren die men langs de wanden van het vredige ravijn zag.

Die nacht kon ik maar niet in slaap komen. Vol ongeduldige verwachtingen vloeiden mijn kinderlijke fantasieën en dromen nog sneller dan de adrenaline van een soldaat in 't heetst van de strijd. De gedachte aan de opwindende van het zwerven door de bossen met pa en het kamperen 's nachts in de wildernis speelde mij levendig voor de geest. Ik had kinderlijke visioenen van enorme reebokken met geweien breder dan mijn uitgestrekte armen, die sierlijk sprongen over omgevallen boomstammen en dwergeiken en door de dichte fluweelachtige dennen vlogen. Duizend en één avonturen volgden elkaar razend snel op door mijn geest die korte nacht.

Het was koud toen om half vier de zaterdagsmorgen van de jacht aanbrak. De lucht was nog gitzwart, maar dat kon mijn opgewektheid en energie niet deren. Wij ontbeten, en de eieren met spek hadden me nog nooit zo heerlijk gesmaakt, de warme chocolade nooit zo verkwenkelijk.

De ochtend ging vlug voorbij. Ik was geweldig trots op pa. Voor mij was hij de grootste vader in de wereld en de beste jager. Hij had lang vóór 12 uur 's middags al twee herten neergelegd.

De opwindende van die veelbewogen morgen deed de rustige middag lang en eentonig schijnen. Dit, gecombineerd met het tekort aan slaap de nacht tevoren, de vermoeiende inspanningen van de morgen en de warme najaarszon, verhoogde mijn natuurlijke neiging tot baldadigheid.

Ik was een honderd meter beneden pa en hem iets vooruit. Terwijl wij ons een weg baanden door het dichte kreupelhout naar een open vlakte, klonken twee scherpe

geveerschoten van de andere kant van het dal die tegen de wanden van het ravijn weergalmden. Ik liet mij vallen alsof ik dodelijk getroffen was.

Maar terwijl ik voor dood bleef liggen, legde ik mijn oren scherp te luisteren. Ik hoorde pa mijn naam uitschreeuwen, maar ik vertrok geen spier, noch uitte ik enig geluid. De cowboy op de televisie had het niet beter kunnen spelen. Toen pa geen antwoord van mij te horen kreeg, liet hij zijn geweer vallen en rende uit alle macht de berghelling af naar mij toe.

Toen hij mij op een afstand van ongeveer twintig meter genaderd was, sprong ik lachend op en begon hem, mij van geen kwaad bewust, spottend te plagen, zoals alleen een onnadenkende jongen dat kan doen. „Ha, ha! Ik wou je maar wat voor de gek houden. Ik heb jou lekker beet gehad, he?”

De uitdrukking op pa's gezicht was die van pijn, afgrizen en opluchting tegelijk. En onmiddellijk wist ik, dat ik iets verkeerd had gedaan. Ik had hem diep gekwetst, daar was geen twijfel mogelijk. Nog nooit had ik zo iets wreeds gedaan. Lichamelijke foltering, of iets wat daar veel op leek, stond op zijn gezicht te lezen. Hij stond daar voor mij, torenhoog boven mij uitstekend, zwiingend en roerloos, en vroeg zich stellig af, of hij mij een pak ransel zou toedienen of zijn armen om mij heen zou slaan.

Nooit was een tienjarige ooit zo ellendig, zo berouwvol en zo beangstigd als ik op dat moment was. De seconden dat wij daar zwiingend en onbeweeglijk stonden waren eindeloos. Eindelijk knielde pa rustig en langzaam neer en sloeg zijn grote armen om mijn kleine schouders.

Ik vloog hem om de hals en begon te huilen en mompelde telkens en telkens weer: „'t Spijt me, 't Spijt me, 't Spijt me.” In dat ogenblik van volmaakte ootmoed en verdriet nam ik mij voor nooit weer mijn vader zoveel leed te bezorgen. Toen pas drong de waarheid van de onvergetelijke en onschatbare les duidelijk tot mij door — „Eert uw vader en uw moeder.” En toen beloofde ik plichtig, dat ik hen altijd zou eerbiedigen, liefhebben en gehoorzamen, en hen nooit leed of oneer zou aandoen door nonchalance, wreedheid, slechtheid, of luiheid.

Voor **JEUGD** van de Kerk *de*

In een tijd waarin de jeugd voortdurend een strijd moet voeren tegen grofheid, goddeloosheid, oneerbiedigheid, vrije liefde, en andere boze machten, daagt een studente haar collega's uit om anders te zijn in een veranderende maatschappij waar . . .

Zo weinigen durven!

DOOR LYNDA SUE ROPER

Vergeet nooit wie u bent en handel in overeenstemming daarmee. Dit is de vermaning van president McKay, die in het bijzonder gericht is tot de jeugd van de Kerk, maar ook van toepassing is op alle heiligen der laatste dagen.

Tijdens het verrichten van onze dagelijkse bezigheden komen wij dikwijls in aanraking met mensen niet van ons geloof die er normen en levenswaarden op nahouden welke zeer verschillend zijn van de onze. Maar zelfs vele leden van de Kerk leven niet overeenkomstig de leringen van het Evangelie.

President Hugh B. Brown zegt ons: „Beslis nu in wat voor gezelschap u wilt verkeren wanneer u alleen bent.“

Als wij onze vrienden kiezen uit mensen die steeds maar weer ordinaire opmerkingen maken en godlasterlijke taal gebruiken, dan zullen wij deze gewoonten wel gauw overnemen. In Mattheüs lezen wij: „Uit den overloed des harten spreekt de mond.“ (Mt. 12:34) Met andere woorden, wat iemand denkt zegt hij gewoonlijk ook. Iemand heeft eens het volgende opgemerkt:

Godlasterlijke taal gebruikt alleen een leeghoofd. Het is dom godlasterlijke taal te gebruiken, omdat het alleen maar laat zien dat men niet in staat is de juiste woorden te vinden om datgene wat men op het hart heeft tot uitdrukking te brengen. De domme moet dus wel vloeken of zijn mond houden.

Zogenaamde vrienden

Iedere dag van ons leven komen wij voor belangrijke beslissingen te staan. Eén van de belangrijkste beslissingen die wij allemaal moeten nemen is misschien wel die welke betrekking heeft op het standpunt dat wij dienen in te nemen ten aanzien van de nieuwe en wisselvallige ideeën over de mode en over zedelijke kwesties. Ook hier weer kan de keuze van ons gezelschap een grote rol spelen. Als wij ons vrienden kiezen die de aanhangers van de vrije-liefde-voor-allen willen volgen, dan zullen wij al gauw precies als deze zogenaamde „vrienden“ worden.

De mens is als een radiotoestel. Een radio heeft lampen, wij ook. Wij hebben een:

1. Ga-naar-de-avondmaalsvergadering-lamp
2. Betaal-uw-tienden (en uw bouwfonds)-lamp
3. Bestudeer-de-geschriften-lamp
4. En de grootste, de houd-uzelf-zedelijk-rein-lamp

Wij zenden voortdurend uit wat wij op 't ogenblik zijn en wat wij op weg zijn te worden.

Tegenwoordig bespreken vele mensen graag de kwestie van de „nieuwe moraal“. Zelfs vooraanstaande mensen in sommige kerken praten veel over de zogenaamde „nieuwe moraal“. Maar weet u — er is maar een norm van seksuele moraal, en de Heer heeft er een samenvatting van gegeven toen Hij zei: „Gij zult niet echt-

Als u niet bij elkaar past, dan trouwt u niet

Het is nu tijd om tot een besluit te komen ten aanzien van onze levenswaarden. En dan hebben wij verder nog nodig het geloof, de moed, en het uithoudingsvermogen om die waarden te blijven vasthouden.

Laten wij even stilstaan bij de kwestie van onze persoonlijke vrienden. Willen wij ons een levensgezel kiezen uit de kring van onze intieme vrienden?

Het type waarmee wij nauw verbonden zijn en mee uitgaan is ook het type waarmee wij zullen trouwen. Als ik van plan ben een tempelhuwelijk te sluiten, dan moet ik met mensen omgaan die ook hetzelfde doel daadwerkelijk beogen. Iemand die rookt, drinkt, vloekt en een onrein leven leidt, zal niet zomaar ineens veranderen alleen maar om mij naar de tempel te leiden om te trouwen. Een celestiaal huwelijk betekent niets voor zo iemand. En als ik er zulke vrienden op nahoud, dan zal ik ook wel heel gauw mijn voorgenomen tempelhuwelijk uit het oog verliezen. U kunt niet voortdurend onder slechte invloed staan zonder dat het u min of meer benadeelt. Iemand heeft eens, zeer terecht, gezegd:

U kunt niet altijd beletten dat een vogel op uw hoofd neerstrijkt, maar u kunt wel beletten dat hij er een nest op bouwt.

Wees de gangmakers

Ouderling Harold B. Lee heeft ons de suggestie aan de hand gedaan, dat wij zodanig moeten leven dat de Heer de gebeden die onze ouders en vrienden voor ons opzeggen, ook door ons kan beantwoorden.

De volgende gedachte toont precies aan hoe wij als heiligen der laatste dagen moeten trachten te handelen:

Zoveel mensen doen alle moeite om net als alle anderen te zijn — terwijl het in feite diegenen zijn die hun best doen rein en goed te wezen, de heel weinigen die durven, die van belang zijn.

Wij kunnen de gangmakers zijn, degenen die de gedragsnormen vaststellen. Wij kunnen die mensen zijn die boven de massa uitsteken — de weinigen die durven anders te zijn.

breken." (Ex. 20:14.) Hij had ook wel kunnen zeggen: „Gij zult geen overspel plegen." Hij zei echter wel, dat de heiligen zich niet mogen „vermengen met de hoereers". (1 Kor. 5:9.) In wat voor gezelschap verkeren wij?

Op een conferentie die het afgelopen voorjaar voor alle mormoonse meisjesstudenten in de districten Salt Lake en Ogden gehouden werd in de Tabernakel op het tempelplein, gaf president N. Eldon Tanner ons de raad „geen spijt en verdriet te hebben over onze gezellige uurtjes. Als wij ons vrienden kiezen met hoge normen van zedelijkheid, dan zullen wij onze eigen hoge normen ook behouden, en al onze uurtjes van gezellig samenzijn zullen waard zijn om in onze herinnering bewaard te blijven.

Op diezelfde conferentie werd ons ook gezegd dat één van de manieren om hulp en kracht te verkrijgen daarin bestond dat wij iedere morgen de Heer om leiding moeten vragen — en dan de hele dag door voor ogen te houden dat wij Hem in de avond verslag moeten uitbrengen, en ons leven daarnaar te regelen.

DE GROEI VAN DE NEDERLANDSE ZENDING

Tijdens de instructiedag die op de 5e en de 6e september voor alle gemeente- en districtspresidentschappen van de Nederlandse zending gehouden werd, ontvingen alle deelnemers een folder waarop aangegeven staat hoe de bouwplannen, en hoe de verschillende gemeenten gehuisvest zijn.

Het geeftaan dat 18 van de 28 gemeenten hun eigen gebouw hebben. Drie van hen hebben nieuwe kerkegebouwen.

Het geeft eveneens aan dat als de groei op deze manier voort blijft gaan er nieuwe gebouwen zullen komen in Eindhoven (1973), Heerlen (1972), Amersfoort (1972), Arnhem (1970) en Haarlem (1971).

Het is interessant te weten dat bij een zelfde vooruitgang als die van nu, het noodzakelijk zal zijn om het nieuwe kerkegebouw van Utrecht uit te breiden, ondanks dat het pas een jaar geleden in gebruik werd genomen.

In Haarlem werd br. C. R. Kirschbaum op 20 juli j.l. als gemeentepresident opgevolgd door br. A. A. Vreven.

Onze dank gaat uit naar br. Kirschbaum voor het goede werk dat hij gedaan heeft. Hij werd ontslagen omdat hij belast zou worden met de afdeling Public Relations van de Nederlandse Zending; een afdeling die in de naaste toekomst veel aandacht zal krijgen.

Tijdens de laatste vergadering van zendingspresidenten die in Genève werd gehouden, wees br. Packer op het overstelpende succes dat hij had gehad met Public Relation-werk in de staten van New England, en hij beloofde dat hij bij de volgende bijeenkomst materiaal ter informatie mee zou nemen, zodat we het hier ook konden doen.

Hij vroeg ons om onze organisatie dan gereed te hebben zodat het werk dan een aanvang kan nemen.

HET NIEUWE GEBOUW IN HENGELO.

De foto toont het nieuwe gebouw in Hengelo, waar het bekend staat als „De Vesting”.

Het bevat 16 kamers en een zolder en biedt gelegenheid tot het groeien van de gemeente.

Het staat aan de Enschedesestraatweg nr 70 en is slechts een blok huizen van het station verwijderd.

Br. Eric Numans, de gemeentepresident, is momenteel met de leden uit zijn gemeente bezig om het op te knappen.

DANSFESTIVAL

De Nederlandse Zending is bezig met het organiseren van een groot dansfestival dat in het voorjaar van 1971 gehouden zal worden. De bedoeling is dat elk district een groep volksdancers zal sturen in folkloristische kostuums en dat er ook door alle groepen samen gedanst zal worden volgens de richtlijnen van de algemene dansfestiviteiten in Salt Lake City.

We verwachten 400 tot 500 deelnemers op een dansvloer die speciaal verlicht zal worden; en een reportage van T. V., film en kranten.

Alle kostuums zullen door de I.V.O.O.V. met behulp van de Z.H.V. gemaakt worden.

Het zal gehouden worden in een centraal gelegen sporthal, waarin twee tot drieduizend toeschouwers plaats kunnen nemen. De deelname zal opengesteld worden voor alle leden van de O.O.V. en hun vrienden die geen lid zijn van de Kerk doch die volgens de standaarden van de Kerk leven.

Dit zal een grote bijdrage zijn voor het zendingswerk. Ook zal het de wereld to-

nen dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aan haar jeugd gezonde activiteiten geeft die hun dicht bij huis en ver van moeilijkheden zullen houden.

Het grootse gebeuren zal onder leiding staan van het O.O.V.-presidentschap van de Nederlandse Zending, nl. br. Lefevre en zr. Pen, terwijl br. C. R. Kirschbaum de publiciteit zal regelen.

Alle jongemensen uit de Zending en uit de Ring worden uitgenodigd om er aan deel te nemen.

ZOMERKAMP 1969.

De foto's vormen eigenlijk al een verhaal op zichzelf. Ze geven het zomerkamp weer dat in de Eikelkamp te Elst werd gehouden. Het begon op zaterdag 19 juli met een leidersvergadering en de eerste foto toont de Avondmaalsvergadering tijdens de zondag daarop volgend.

Maandag kwamen de andere kampgenoten en hadden een plezierige week met toneel, zang, dans en andere activiteiten om zich gemakkelijker onder de mensen te kunnen bewegen.

Het staat vast dat een ieder een fantastische week heeft gehad.

Komt u volgend jaar ook?

NIEUWS OVER DE BOUW IN NEDERLAND EN IN BELGIË.

Wegens de grote groei van het ledental wordt veel aandacht besteed aan de behuizing van de verschillende gemeenten.

Almeo heeft een gebouw gevonden dat geschikt is en we hebben Salt Lake City al om toestemming verzocht.

We verwachten dat we in Arnhem voor het eind van het jaar met de bouw van een nieuw gebouw zullen beginnen. Het gebouw zal veel lijken op dat van Groningen en Utrecht. Het enige verschil zal zitten in een andere dakconstructie.

In Haarlem wacht in Schalwijk de aankoop van de grond op goedkeuring van de Kerkleiders. De koop zal vermoedelijk in de volgende maand zijn beslag krijgen. Ook dit gebouw gaat veel op dat van Groningen en Utrecht lijken.

We verwachten de inwijding van de kerkgebouwen in Groningen en Utrecht in oktober a.s., en hebben onze Kerkleiders gevraagd om een dag vast te stellen.

Nijmegen is in onderhandeling over het gebruik van een splinternieuw gebouw dat de zelfde faciliteiten zal bieden als een dat we zelf gebouwd zouden hebben.

HET VELD IS REEDS WIT

In L. & V. 123:12 lezen we: „Want er zijn er nog velen op aarde onder alle sekten, genootschappen en gezindten, die door het sluwe bedrog der mensen worden verblind, waardoor dezen op de loer liggen om te bedriegen en die alleen verre van de waarheid worden gehouden, omdat zij niet weten, waar zij deze kunnen vinden...”

Als we dit gedeelte van de Schrift op Nederland en België van toepassing brengen dan heeft de Heer verklaard dat er velen zijn die op de waarheid wachten, maar die niet weten waar ze deze moeten vinden. Er zijn in Nederland en België velen die op ons wachten en het is onze heilige taak om hen de gelegenheid te verschaffen om de boodschap van het Evangelie te horen, door hen in onze huizen uit te nodigen.

Soms denken de mensen wel eens dat het oogsten in de Nederlandse Zending al gebeurd is en dat we nu aan het aren lezen zijn, maar br. Romney, een apostel van de Heer Jezus Christus, en br. Packer een assistent van de Raad van Twaalf, hebben ons verteld dat dit niet waar is. In een vergadering van zendingspresidenten zei br. Romney een paar maanden geleden dat we hier in Nederland vele dopelingen kunnen verwachten.

Het is opmerkelijk dat br. Packer het grote aantal dopelingen in mei en juni voorspeld heeft. We hebben toen twee keer zoveel mensen gedoopt en in juli zelfs nog meer. September en oktober beloven echte oogstmaanden te worden waarin honderden zielen tot de Kerk gebracht zullen worden.

Onze dank gaat uit naar de lokale broeders, zoals ring-, districts- en gemeentepresidenten en hun raadgevers voor het goede werk dat zij hebben gedaan. Het werk gaat voort met een steeds groter wordende snelheid. En dit is een natuurlijk proces. Doordat de zendingen zoveel onderzoekers gevonden hebben en er zoveel werden gedoopt werden de gemeentepresidenten enthousiast en doordat deze zo enthousiast werden en tevens de onderzoekers zo goed opvingen, gaf dit de zendingen weer meer zelfvertrouwen. En door dit zelfvertrouwen was het voor hen veel gemakkelijker om onderzoekers tot de Kerk te brengen.

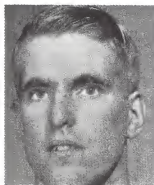
Als Zendingspresidentschap zijn wij erg dankbaar voor het goede werk dat door de lokale leiders in ring en district, wijk en gemeente gedaan wordt en voor de ootmoed van de zendingen waarmee zij hun werk doen.

Inderdaad het veld is reeds wit om te oogsten.

VERTROKKEN

Jubber, Judith Johanna,
Rhodesië, Zd Afrika

Bakker, Wilford Woodruff,
Salt Lake City (Utah)

Jacobson, Baltzar H.,
Holladay (Utah)

Behrman, Cleland J.,
Albany (Oregon)

Pluim, Willem Jan,
Ogdén (Utah)

Kooiker, Martin Bart, 24 juli
Kooiker, Margje Johanna, 24 juli
Kooiker, Louis Gezienus, 24 juli

Gent

Denoble, Patrick Louis, 12 juli
Dubrulle, Alex, 12 juli
Servaes, Eddy Jean, 14 juni

Gouda

Snellen van Vollenhoven, Heinrich, 30 juni
Heerlen

van Kuijk, Robert, 27 juni
van Kuijk, Silvano, 27 juni
van Kuijk-Snel, Stefania Antonia, 27 juni

Mechelen

van der Meirsch, Arthur K. E., 25 juli
van der Meirsch-Torfs, Francine M. T., 25 juli

Utrecht

Radder, Andries, 4 juli
Radder-Wisman, Johanna Anthonia, 4 juli
de Jong, Adrianus Cornelis, 4 juli
van Meeteren, Antoon, 4 juli

Vlissingen

van Oorschot, Francina Johanna, 30 juni

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Dordrecht

Boon-van der Vlist, Boudewina Johanna, 25 juli

Rotterdam zuid

Schuurman-de Haan, Bonita, 4 juli
Schuurman, Raphaël Louis Jean, 4 juli
Schiedam-Vlaardingén

Broekharst, Pieter Wouter, 18 juli
Thiel, Johannes, 17 juli

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Eindhoven

Arts, Jacobus Antonius, diaken, 11 mei
Claassens, Antonius Wilhelmus, diaken, 4 mei

Emmen

van der Vlag, Berend, ouderling, 8 juni

Gouda

Noordijk, Pieter Adriaan Hendrik, ouderling, 14 april

Groningen

Gout, Budde, ouderling, 8 juni

Heerlen

Snel, Johannes Augustinus, diaken, 13 juli
Santing, Siemen, diaken, 13 juli

Rotterdam noord

Mensink, Pieter Koen, diaken, 1 juni
Heerebout, Cornelis P., priester, 15 juni

GEHUWD

Enschede

Numans, Anton R. met Mathey, Celia, 10 juli

Groningen

Streuper, Hilko met Winkel, Willempje Grea, 5 juni

MUTATIES

de Bruijn, Jan Hendrik, districtpresident van Nd Holland-Utrecht
Decco, Wilfried, gemeentepresident van Antwerpen
Vreven, A. A., gemeentepresident van Haarlem
Servaes, Gilbert J. L., districtpresident van Antwerpen
Tuffin, V. P., Assistent secretaris van de Nederlandse Zending

GEBURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Alkmaar

Heijmens, Bruno Willy Hubert Anton, 3 juli

Antwerpen

Callebout-de Sutter, Maria Helena, 4 juli

Apeldoorn

Wittich, Arnold Amice, 4 juli

Janssen, Gijsbert Johan, 27 juni

Arnhem

Jorritsma, Wilhelmina Bernardina Maria, 25 juli

Rosendahl, August, 11 juli

Rosendahl, Stephanie, 11 juli

Assen

Blokzijl, Janna, 4 juli

Den Helder

Koningstein, Astrio Louisa, 3 juli

Deventer

Naumann, Rita Selma, 27 juni

Enschede-Hengelo

Kooiker-Keuzink, Gerharda Johanna, 24 juli

Kooiker, Hendrius Gert, 24 juli

Kooiker, Berend Hendrik, 24 juli

Kooiker, Johannes Gerhardus, 24 juli

JEUGDWERK

De liederen die het komende Jeugdwerkjaar in de Avondmaalsvergaderingen gezongen moeten worden, moeten de kinderen tijdens hun zangles op het Jeugdwerk leren.

De liederen uit „De kinderen zingen” zijn als volgt:

Sept.	lied nr 91	Wat is de wereld mooi.
	lied nr 15	Heer, wij danken U dee'z dag.
Okt.	lied nr 94	'n Najaarsdag.
	lied nr 18	O Vader, zie met liefd'rijk oog.
Nov.	lied nr 93	Herfst.
	lied nr 19	Vader ik dank U voor de nacht.
Dec.	lied nr 87	De eerste Kerstmis.
	lied nr 38	Jezus was eens een kindje klein.
Jan.	lied nr 57	Laten wij in vriendschap leven.
	lied nr 42	Eerbied.
Febr.	lied nr 1	Eerbied, verootmoedigt U. (als Avondmaalslied)
	lied nr 53	Gehoorzaamheid. (als tussenlied)
Maart	lied nr 88	Christus is opgestaan.
	lied nr 25	Schijn voort.
April	lied nr 26	Een Engel kwam.
	lied nr 9	Mijn Hemelse Vader houdt van mij.
Mei	lied nr 71	Moederdag.
	lied nr 65	Ik ga helpen.
Juni	lied nr 109	Mijn grootmoeders tuin.
	lied nr 2	Vader, wij zijn stille nu.
Juli	lied nr 8	Ik ben een kind van God.
	lied nr 54	Mijn lichaam is een Tempel.

Studeer deze liederen één maand van te voren in, zodat ze in de juiste maand gezongen kunnen worden tijdens de Avondmaalsvergadering.

(vervolg van blz. 320)

„En er waren geen twisten in het land wegens de liefde Gods, die in het hart der mensen woonde.

„En men vond geen afgunst of strijd, of moeilijkheden, of hoererijen, of leugen of moord, of enigerlei ontucht; en er kon waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen, die door God waren geschapen.” (IV Ne.2, 15—16.)

Deze twee voorbeelden liggen nu voor ons in de Kerk. Ons werk en ons doel zijn dezelfde als in vroegere tijden. Ik vraag me af, of wij zodanig zullen leven en handelen dat wij deze verantwoordelijkheid aankunnen. Het schijnt wel een onoverkomelijke taak, maar als wij, het gehele volk, rechtvaardig leven, en ernstig streven naar de rijkdommen van de eeuwigheid, dan zal de ideale toestand van gerechtigheid bereikt kunnen worden.

Na deze periode van geluk en vrede vervielen de Nephieten en Lamanieten langzamerhand weer tot goddeloosheid. Mormon, in zijn tweede brief aan zijn zoon Moroni, benadrukte de goddeloosheid en beginselloosheid onder zijn volk en weeklaagde:

„O, de verdorvenheid van mijn volk! Het is zonder orde en barmhartigheid . . .

„En zij zijn sterk geworden in hun onhandelbaarheid; en zij zijn allen even onmenselijk, sparen niemand, . . . en zij verheugen zich in alles, behalve in het goede. . .

„. . . Zie, gij kent de goddeloosheid van dit volk; gij weet, dat het zonder beginsel is en gevoelloos geworden. . .” (Moro. 9:18—20.)

Is in het huidige tijdvak de geschiedenis begonnen met zich te herhalen? Ik ben er vast van overtuigd, dat het zo is. Onze toestand en verantwoordelijkheid zijn nu weer dezelfde als die, welke eeuwen geleden Mormon aan zijn zoon Moroni afschilderde.

„En nu, mijn geliefde zoon,” zei Mormon, „laten wij ondanks hun verstoktheid ijverig werken; want als wij met werken zouden ophouden, zouden wij onder het oordeel worden gebracht; want wij hebben een werk te volbrengen, terwijl wij in dit stoffelijk omhulsel zijn, opdat wij de vijand van alle rechtvaardigheid mogen overwinnen, en onze ziel in het koninkrijk van God rustgeven.” (Moro. 9:6.)

Het streven om de macht van het goede voorbeeld te doen gelden door de beginselen van het Evangelie na te leven, de juiste normen te handhaven en vast te houden aan rechtvaardige idealen, zal ons belonen in dit leven en in de eeuwige werelden van de toekomst.

Iemand heeft eens gezegd: „Het is geen kunst onze idealen op hoog niveau te houden, maar het is moeilijk er op die hoogte mee te verkeren.”

„Voor ons, met de regel van goed en kwaad die ons door Christus is gegeven, bestaat er niets waarvoor wij geen maatstaf hebben. . .” (Leo Tolstoj, *Oorlog en Vrede*.)

Eerlijkheid, onkreukbaarheid, rechtvaardigheid, zedelijkheid, naleving van het Woord van Wijsheid en alle openbaringen met betrekking tot ideaal gedrag, dienen met ons eigen leven ten voorbeeld worden gesteld, en dan zullen wij goede voorbeelden zijn die door anderen kunnen worden nagevolgd.

Omvat ons levenspatroon deze grondeigenschappen die ons in staat stellen met zekerheid tot onze geliefden, vrienden, en hen die wij dienen te zeggen: „Komt, volgt mij, en doet de dingen, die gij mij hebt zien doen?”

Hier ligt onze plicht en uitdaging.

Moge God ons zegenen, broeders en zusters, opdat wij de kracht en de moed mogen hebben onder alle omstandigheden een voorbeeldig leven te leiden en oprecht voor de Heer te wandelen en een goed voorbeeld te geven dat alle mensen kunnen volgen, en in het bijzonder onze eigen kinderen en ons gezin, Dat vraag ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Voor lessen die wij niet willen leren

door RICHARD L. EVANS

Het leven is goed — als wij maar zó leven dat het de gelegenheid daartoe krijgt. Het is soms ook moeilijk. Maar niemand heeft er immers ooit beweerd, dat het dat niet zou zijn. Ons aller Vader heeft het stellig niet gezegd. Hij heeft ons raad gegeven en ons, in Zijn eigen woorden, „gewaarschuwd en vooraf gewaarschuwd.“ In zekere zin zegt Hij ons: Prop uw leven niet vol met dingen die ongetwijfeld het verstand schaden, de geest kwellen, de gezondheid en de zielerust vernielen, het geweten verwarren en verontrusten, en een complex van persoonlijke problemen veroorzaken. Er zijn dingen die goed zijn voor de mens. Maar er zijn ook dingen die niet goed voor hem zijn. Dit is in alle opzichten waar, zedelijk, lichamelijk en geestelijk. En toch, ondanks al de ervaring van eeuwen, en ondanks al de raad die God gegeven heeft, blijven wij veel van dezelfde fouten steeds weer maken — ons hoofd, als het ware, tegen een muur stotend en ons wellicht afvragend waarom er niets met de muur gebeurt terwijl ons hoofd zeer doet. Het is eigenlijk een kwestie van naar raad luisteren, de geboden leren en ze onderhouden. „... Het zal een uur van onschatbare waarde zijn,“ heeft Lida Churchill eens geschreven, „wanneer men de waarheid onder de ogen ziet, want het is een waarheid, en wel een zeer belangrijke, dat men niet vrij is in dezelfde zin als de onnadenkende geest de vrijheid beschouwt.“ Het is waar, dat wij vrij zijn om te kiezen, maar wij zijn niet gevrijwaard van de consequenties die uit onze keuze voortvloeien. Wij zijn niet vrij van de werking van de wet. „Door onze vijanden bedrogen te worden of door onze vrienden verraden te worden is onverdragelijk,“ heeft een Frans filosoof eens gezegd; „maar door onszelf bedrogen te worden is nog erger . . .“ De Schepper weet wat de mens geluk verschaft en wat hem ellende bezorgt, en wij moeten onszelf niet wijsmaken dat wij alles kunnen doen wat niet goed is voor onze medemensen of voor onszelf zonder het gelag te hoeven betalen. „Er is één wet . . .“ — een wet van gezondheid, een wet van geluk, een wet van vrede en vooruitgang — „waarop alle zegeningen zijn gegrond,“ (L. & V. 130:20), en wij kunnen niet ongestraft datgene terzijde stellen wat reeds in het verleden keer op keer beproefd en bewezen is; wij zullen persoonlijk de prijs moeten betalen voor iedere les die wij niet willen leren. ○